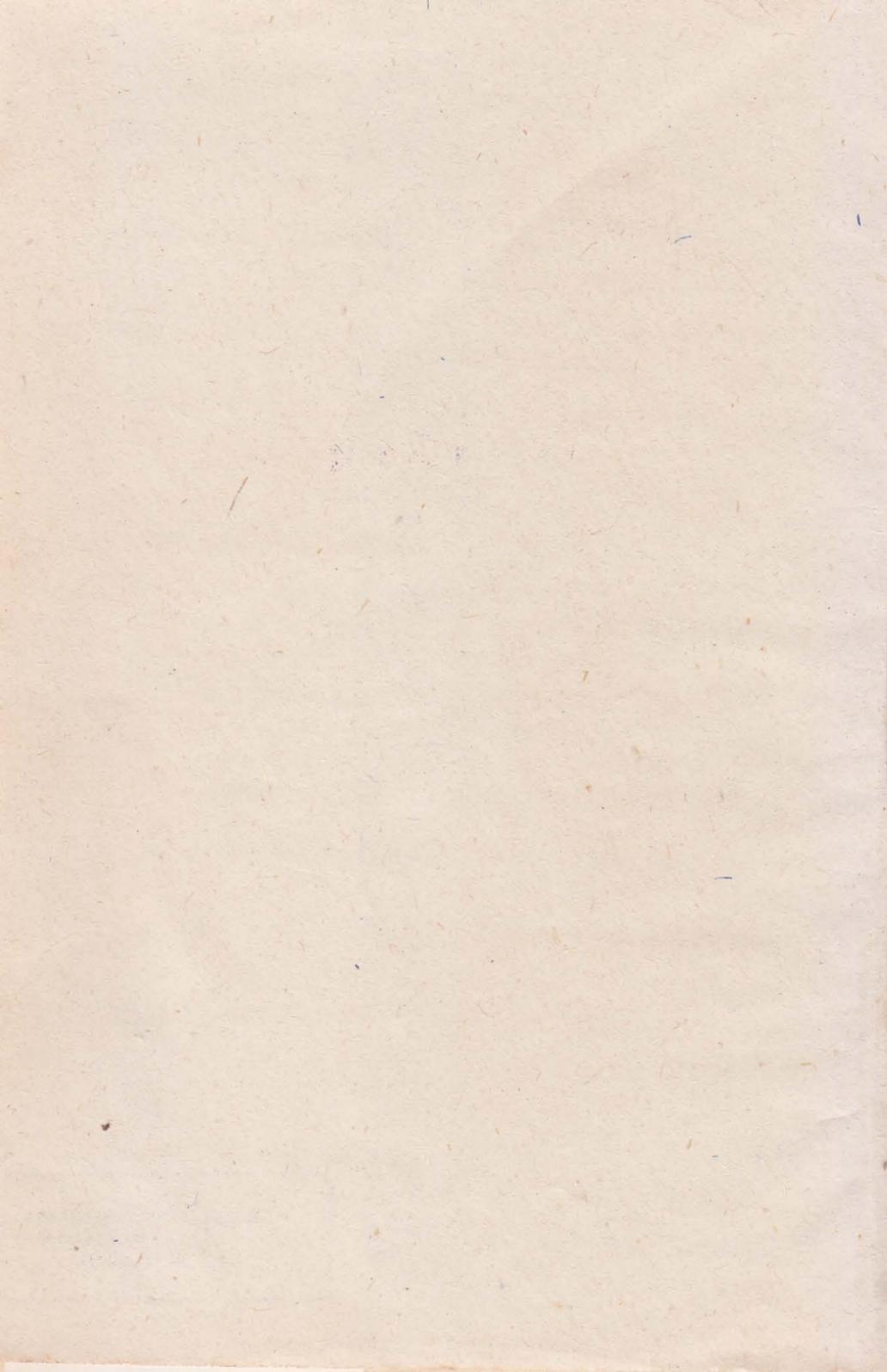

வைகறை

அமுதன்

வேல் வெளியீடு

வைகறை

சிறுகதைத் தொகுப்பு

மதுனரெழு

அமுதன்

வேல் வெளியீட்டகம்
284/1, பியகம ரோட், பட்டிய, கழனி,
இலங்கை.

தயாரிப்பு: அமுதன்

வேல் வெளியீடு: 2

முதற் பதிப்பு: 14 சனவரி 1977

உரிமை எல்லாம் பதிவு

V A I K A R A I

A collection of short stories

Author : Amuthan

Front Cover: Eswaran Selvarajah

Printers : Ranjana Printers,
Colombo-13.

Publishers : Vel Publishing House
284/1, Biyagama Road,
Pattiya, Kelaniya,
Sri Lanka.

First Edition: 14th January, 1977.

புகழகம்

“இறவாத புகழடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” என்ற எமது இலட்சியத்தைச் செயற்படுத்த முயன்று வருகின்றோம்.

எம்முரை

அமுதன் அவர்கள் எழுதிய ‘அறுவடை’யைக் கடந்த தமிழர் திருநாளன்று எமது கன்னி முயற்சியாக வெளியிட்டோம்.

வேல்

வெளியீட்டகம்

284/1, மியகமரோட்,
பட்டிய, கழனி.

அறுவடை எமக்குத் தெரிந்த அளவில் ஒரு சாதனையை நிலைநாட்டியுள்ளது. நூல் வெளியான இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளேயே பிரதிகள் முழுவதும் விற்பனையாகி, மேலும் கொள்வனவுக் கட்டளைகளை நிறைவு செய்ய முடியாத நிலைமை உருவாகி இருந்தது.

அறுவடை ஆதரவாளர்களுள் தமிழ்ப் புரவலர் உயர்திரு. க. கனகராசா, ச. நீ. (மில்க் வைற் நிறுவன உரிமையாளர்) குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். அன்னருக்கு வெளியீட்டகத்தின் சார்பில் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

இலக்கிய இரசிகர்கள் - எமது ஆதரவாளர்கள் அறுவடைக்கு அளித்த வரவேற்புப் போன்று, எமது இரண்டாவது வெளியீட்டான ‘வைகறை’க்கும் அளிப்பார்கள் என்றே நம்புகிறோம்.

நூலின் கனத்தைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் கூற வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். வாழ்க்கைச் செலவுகள் வானத்தை முட்டுமளவுக்கு வளர்ந்து விட்ட நிலையில், வாசகர்களை வருத்துமளவுக்கு நூலின் விலை இருந்துவிடக்

கூடா தென்பதற்காகவே அடக்கமான — கட்டுபடியான அளவில் வைகறையை வெளியிடுகின்றோம்.

எமது வாசகர்கள் நேரம் போகாதாமென அயர்ச்சியாக ஆறியிருப்பவர்களல்லவர்; நேரம்போகாதென நேரத்துடன் போராடுகின்றவர்கள். அவர்கள் வேலை நீக்கலுள் வைகறையை அனுபவிக்கக் கூடிய அளவில் இதனை வெளியிட்டு அவர்களுக்கு உதவியளித்துள்ளோம் என உள்நூர் ஆனந்தப்படுகின்றோம்.

வைகறையை எழுதி, நாம் வெளியிட உரிமை வழங்கியவர் அமுதன் அவர்கள். இந் நூல் உருவாகும் நிலையில் ஆலோசனைகள் தந்து உதவிய அன்பர்கள் திரு. த. சண்முகசுந்தரம் B.A., Dip-in-Edu., திரு. மா. சூலமணி ஆகியோர். அழகிய அறிமுகவுரைகளை எழுதி நூலைச் சிறப்பித்தவர்கள் அறிஞர் இர சிவலிங்கம் M.A. Dip-in-Edu., Attorney-at-law அவர்களும், கொழும்பு, புனித பெனடிக்ற் கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. வ. இராசையா அவர்களும் ஆவர். கருத்தும், கவர்ச்சியும் மிக்க முகப்பு ஓவியத்தை வரைந்தவர் காவலூர் கலைஞர். ஈஸ்வரன் செல்வராஜா அவர்கள். நூலை அழகுறப் பதிப்பித்து உதவியவர்கள் கொழும்பு, இராஞ்சனா அச்சகத்தார். இவர்கள் அனைவருக்கும் எமது உளம் குழைந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றோம்.

இதற்கு மேல் புகுமுகத்தில் உங்களை நாம் நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. வைகறைத் தரிசனத் திற்கு வழி விட்டு விலகுகின்றோம்.

இதோ வைகறை...!

வேல் வெளியீட்டகம்

கழனி.

14 - 1 - '77.

உரிமையாளர்,

வேல் வெளியீட்டகம்.

அறிமுகம்

நூலாசிரியரைப் பற்றி.

இர சீவலிங்கம்

M. A., Dip - in - Edu.,
Attorney-at-Law.

அழகு, ஆற்றல், இலட்சிய வேட்கை மிக்க பருவம் இளமை. நண்பர் வேல் அமுதலிங்கம் இன்று இளமைப் பொழிவில் மலர்ச்சி பெற்று மிளிர்கின்றார். சேவை மணம் நிரம்பப் பெற்றுள்ளார். எழுத்துலகில் 'அமுதன' கச் சுவைக்கின்றார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எனக்குப் பரிச்சயமான பொழுது, எமது தொடர்பு இவ்வளவு தூரம் நீடிக்குமென்றே, நிலைபெறுமென்றே நான் கருதவில்லை. இவரது இரண்டாவது படைப்பான 'வைகறை' நூலுக்கு ஆசானை அறிமுகம் செய்து வைக்கும்படி வுக்கு எங்கள் இணக்கம் வளர்ச்சியடைவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவரிடம் காணப்பெறும் சீரிய பண்புகளே ஆகும்.

எப்பணியையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து, ஆலோசனைகள் பெற்று, முறைப்படி கிட்டமிட்டு, கால வரையறையுடன் செயற்படும் பண்புதான் இவரது பல்வேறு வெற்றிகளுக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. மருதானை தொழில் நுட்பக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தின் இலக்கியச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய பொழுது, மாதமொரு இலக்கிய அரங்கு நடாத்தியமை, அப்பணியை வளர்த்தது. அதன் பூரணப் பொலிவாக, 1970இல் இலங்கை அறிவு இயக்கம் கண்டார். அதன் மூலம் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவும், தமிழறிவு மக்களிடையே செறிவதற்காகவும், இவர் ஆற்றிவரும் பணிகள் நெஞ்சை

அள்ளுவன மட்டுமல்ல, நல்ல பயன்களை விளைப்பனவுமாக அமைந்துள்ளன. இத்தமிழ்ப்பணி மேலும் பரந்து தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்), வேல் வெளியீட்டகம் எனப் பல பணியாக்கங்களாகவும் பரிமளிக்கின்றன. பொதுப் பணியில் நேர்மையாக உழைத்து, நற்பயன் வளர்த்து வரும் இளம் நண்பர்களின் முன்னணியில் திரு. வேல் அமுதலிங்கம் அவர்கள் சிறப்புடன் திகழ்கின்றார். இவரது இனிய பண்புகள் மட்டுமின்றி, செயலாற்றலும், எழுத்தாற்றலும், சமூகப்பற்றும், கலையார்வமும் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன.

இத்தகு இளைஞர்களின் எழுச்சிக்கும், உளர்ச்சிக்கும் ஆதரவளிப்பதும், அவர்களின் பணியினைத் தயங்காது பாராட்டுதலும், அறிவுடையோரதும், உள்ளத்துணிவுடையோரதும் கடன் என நான் கருதுகிறேன். நமது ஆக்கமும், ஊக்கமும் பெற்று இவரது பணிகள் பல்கிப் பெருக வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

பொன்னுக்கு முலாமிடத் தேவையில்லை. அது போன்றே திரு. வேல் அமுதலிங்கம் போன்றோருக்கு நீண்ட அறிமுகம் தேவையில்லை. உங்கள் கரத்தில் இலங்கும் 'வைகறை'யே இவரது ஆற்றலுக்கு ஏற்ற அறிமுகமாகும். 'அமுதன்' போன்றோர் தங்களது பண்பாலும், பணியாலும், எழுத்தாலும், சிந்தனையாலும் உலகுக்கு உலக்புடையோர் ஆகிவிடுகின்றனர். இந்நூலாசிரியர் எமக்கு இனியர் என்ற உண்மையை எடுத்துரைப்பதிலும், இவரது வளர்ச்சி நமது சமுதாயத்திற்கு மணமுட்டும் என்று கோடுகாட்டுவதிலும் நான் இறும்பூதெய்துகிறேன்.

கல்கிசை.

இர சிவலிங்கம்

3 - 1 - '77.

இந்நூலைப் பற்றி

வ. இராசையா

அமுதன் அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இந்நூல்- 'வைகறை.' இதில் வெவ்வேறு சுவைகொண்ட ஐந்து சிறுகதைகள் இருக்கின்றன. அமுதன் அவர்கள் தாம் நோக்கிய தனிமனித அவசங்கள், சமுதாயப் பிரச்சினைகள் முதலியவற்றை இலக்கியமணங் கமழும் சிறுகதைகளாக இந்நூல் மூலம் நம்முன் வைக்கிறார்.

'வைகறை'யிலே உள்ள கதைகளுள் 'அளவுகோல்' கண்ணீருக்குப் பின்னால்' ஆகிய இரண்டும், இவ்வாழ்க்கையின் மொட்டும் மலரும்போல் உள்ள இரண்டு நிலைகளிலே தோன்றும் பிரச்சினைகளுள் ஒவ்வொன்றைக் கருவாகக் கொண்டு புனையப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதனது சமுதாய வாழ்வை உருவமைப்பதில் பொருளியல் சார்ந்த காரணிகளுக்கு முதன்மை உண்டு; ஆனால், அவனது அகவாழ்வை - உள்ளங்களின் பிணைப்பை உருவாக்குவதில் அவற்றுக்கு முதன்மை உண்டா, - முதன்மையளித்தல் பொருந்தமா என்பதற்கு 'அளவுகோல்' என்னும் கதை விடைகாண முயல்கிறது. தனிமனித உணர்ச்சிகள் அறிவு பூர்வமாக நெறிப்படுத்தப்படல் வேண்டும்; அங்ஙனம் சீர்ப்படுத்தப்பட்டால் அவை தனிமனித வாழ்வையும், அவ்வழியே சமுதாய வாழ்வையும் பரிமளிக்கச் செய்யும் என்பதை, முரணான ஒரு பகைப்புலத்தில் வைத்து, 'கண்ணீருக்குப் பின்னால்' என்னும் கதையிலே ஆசிரியர் காட்டுகிறார்.

இக்கதைகள் தவிர்ந்த ஏனைய கதைகள் மூன்றும் சமுதாய வாழ்வின் சீர்கேடுகள் ஒவ்வொன்றை நடுவணுகக் கொண்டு

வளர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் 'வைகறை'யும் 'ஏனப் பிறவி'யும், தம்மையப்பற்றியோ தாம் வாழும் சமுதாயத்தைப் பற்றியோ சரியாகச் சிந்திக்க அறியாத இருவரது குருட்டு வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்றன. 'உட்புண்' இலஞ்சம் என்னும் பலமுக அசுரனது ஒரு தோற்றத்தை நம்முள் நிறுத்தி நமது சிந்தனையைப் புதிய திசையிலே திருப்பும் ஒரு சிறுகதை ஒவியம்.

அமுதன் அவர்கள் இந்தக் கதைகளிலே வாழ்க்கையின் மூலை முடுக்குகளை ஆராய்கிறார்; மனித உள்ளங்களின் துல்லியமான துடிப்புகளை அளக்கிறார். ஆங்காங்கே அழகு களைக் கண்டு அவரது உள்ளம் நயக்கிறது; கயமைகளைக் கண்டு வெறுக்கிறது; ஒழுக்கப் பிறழ்வனைக் காணும் போது சீறுகிறது. தனிமனித வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும் ஒழுக்கநெறி பேணப்படல் வேண்டும் என்னும் கருத்தினை இந்நூலில் உள்ள எல்லாக் கதைகளிலும் ஆசிரியர் இழையோட விட்டிருக்கிறார். அத்துடன் வாழ்வின் ஊனங்களுக்குப் பரிசாரமாகப் பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்படல் வேண்டும் என்பதனையும் 'வைகறை' 'உட்புண்' என்னும் கதைகள் மூலம் நாம் உய்த்துணர வைத்திருக்கிறார்.

அமுதன் அவர்களது அழகும் செறிவும் உடைய மொழி நடை அவரது கதைக்கு மெருகூட்டுகிறது. இந்நூலில் உள்ள கதைகள் ஒவ்வொன்றையும் படித்து முடிந்ததும் நமது மனம் சற்று நேரம் அதிலே திளைத்து நிற்கிறது; அங்கே கதாபாத்திரங்கள் வந்து போகின்றன; நம்மைச் சூழ உள்ளவர்களில் இப்படியானவர்கள் யார், நாம் எத்தகையவர்கள் என்னும் ஒரு தேடல் நம்முள் நடைபெறுகிறது. இது அவரது கதைகளின் வெற்றியின் உரைகல் ஆகும்.

'வைகறை' அமுதன் அவர்களது சிறுகதை முயற்சியின் வைகறை! வைகறையைத் தொடர்ந்து பரிதியின் விளக்கமும், பயன்களின் பெருக்கமும் ஏற்படல் வேண்டும்- நிச்சயம் ஏற்படும்.

கொழும்பு-13.

7-1-77.

வ. இராசையா

புதுமுகம்

எ ன் னு ரை

அ மு த ன்

'வேலகம்'

குரும்பகிட்டி மேற்கு,

தெல்லிப்பளை.

ஆம் நண்பர்களே, சிறுகதைத் துறையைப் பொறுத்த மட்டில் நான் புதுமுகமேதான்!

இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு - 'வைகறை' எனது கண்ணிப்படைப்பு.

இனி, தமிழர் திருநாளாகிய இன்றைய நன்னாளில் இப்படையலுடன் உங்களை எதிர்கொள்ளும் என்னை அன்புடன் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் எனத் தயவாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

எழுத்துத் துறையைப் பொறுத்த மட்டில் நான் மாணவன்; வளர்ச்சி பெற வேண்டியவன்.

எனவே,

வாசகர்களின் வைகறை பற்றிய கருத்துக்களை நாடி நிற்கின்றேன்.

வைகறையில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகள் எல்லாம் ஒரே கால கட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை அல்ல; இருபதாண்டு களுக்கு முன் எழுதப்பட்டதும் உண்டு.

இக்கதைகளின் சூழலும் வித்தியாசப்பட்டவை. கிராமிய சூழலில் வளரும் கதையும், நகர்ப்புறச் சூழலில் வளரும் கதைகளும் உள.

இக்கதைகளில் மூன்று முற்கூட்டியே 'ஈழகேசரி', 'வெற்றிமணி', 'பூமாலை', 'ABC News' ஆகிய ஏடுகளில் வெளிவந்தவை, 'ஏனப் பிறப்பு' 'ஒரு மிருகத்

தின் வெறியாட்டம்' என்ற பேரில், இலங்கை அறிவு இயக்க உறுப்பினரிடையே நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியிலே பரிசு பெற்றது. 'கண்ணீருக்குப் பின்னால்' இந்த நூலுக்கெனவே எழுதப்பட்டது.

இக் கதைகள் அன்றிருந்த உருவில் இன்று இல்லை; சில திருத்தங்களையும், மாற்றங்களையும் செய்தே வெளியிட்டுள்ளேன்.

எனக்கு என்றும் ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளிப்பவை பத்திரிகைகள். பத்திரிகைகளுக்கு எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக ஒரு வார்த்தை.

என் உள்ளம் ஒரு குழறும் கடல். அதனுள் அடிக்கும் அலைகள் - எழும் ஓலங்கள் கரையோரமாக உள்ள உங்களை வந்தடைகின்றன.

.....நான் சற்று ஆறுதல் அடைகின்றேன்!

குரும்பசிட்டி,
14-1-'77.

இலக்கியத்தில் தங்கள்,
அமுதன்.

காணிக்கை

இளமை இன்பங்களை எனக்காகத் துறந்து
சீரிய நெறியிலே பிறழாது நின்று
ஓர்மத்தை முதலீடாக்கி
உழைத்துழைத்து உருக்குலைந்து
தனியளாய்
தனதுணர்வின் வியர்வையிலே எனை வளர்த்த
என் அன்புத் தெய்வமெனும் அன்னை
திருமதி. வே. வள்ளிப்பிள்ளை அவர்களின்
பெரும் பணிக்கு
கைம்மாறாய் யான் எதுவும் செய்தேன் அல்லேன்.
இச் சிறிய நூல் ஒன்றைக்
காணிக்கையாய் அளிப்பதுவே தக்க
கடமையெனக் கருத்தில் வைத்தேன்.

—அமுதன்.

உள்ளே ...

வைகறை

உட் புண்

அளவுகோல்

ஏனப் பிறப்பு

கண்ணீருக்குப் பின்னால்

வைகறை

அச்சவேலியில் குடிமனை குறைந்த ஒரு பகுதி. பனை மரங்கள் அடர்த்தியாகவுள்ள இடம். தென்னங் கிடுகுக் கொட்டிலொன்று. கொட்டிலின் முன்பாக அரை குறையான ஒரு வேலி. வேலியின்மேல் சில பிழாக்கள்.

ஆம்; இதுவேதான் அச்சவேலியின் பிரபல்யமான கள்ளுக்கொட்டில்.

மாலே வேளை. நேரம் மணி ஐந்தாகியும் வெய்யில் விட்ட பாடாகவில்லை. வெய்யிலின் வெட்கை இன்னும் இருந்து கொண்டதான் இருந்தது. வெய்யிற் காலத்தில் கொட்டிலுக்கு வியாபாரம் அதிகம். இனிச் செல்வச் சந்நிதித் திருவிழாக் காலமுமல்லவா? வழமையை விடக் கொட்டிலுக்கு வருபவர் தொகை அதிகம். விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் தரித்தவர்களும் வந்தனர். கோவிலுக்குப் போய் விட்டும் தான் வந்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை சமயம் சம்பிரதாயத்திற்காக — வாழ்வு ருசிப்பதற்காக!

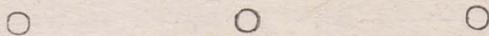
கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு வந்தவர்கள் சாதாரண மக்கள் மட்டுமல்ல. உள்ளூர் அரசியல் வாதிகள், வாலிபர்கள், மாணவர்கள் இப்படிப் பல வகையினர். ஏன், ஆசிரிய மணிகள் சிலருமல்லவா வந்து போயினர்!

கொட்டில் சாதி வேற்றுமைக்குச் சாவு மணி அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இதற்காகக் கொட்டிலை வாழ்த்தியே ஆக வேண்டும். சமூகக் கலப்புக்கு ஆகாதவர் என ஒதுக்கப்பட்டோருடன் சாதிமாண்களை ஒன்று சேர வைத்து அரிசனத்தவர் மதுவோடு கலக்கும் கஞ்சியையும், பழஞ்சோற்று நீரையும் பருக வைத்து, தாழ்த்தப்பட்டவராகக் கருதுபவர் சமைத்த மற்ச, மாமிச சிறு உண்டிகளையும் உண்ண வைக்கும் சமத்துவ நிலையம் இது.

குடிப்பதற்குத் தவறாது வரும் வாடிக்கையாளருள் பேர் பெற்ற திருடன் - தடியன் சாமியும் ஒருவன். அவன் கறுத்த, தடித்த, அரக்க குணப் பேர்வழி. அவன் தசைகளின் இச்சைகளை இங்கும் தீர்த்துக் கொள்ளுவான். தனிக் கட்டை தடியனுக்கு பெண்டிலேது, பிள்ளையேது? குடி குடியெனக் குடிப்பான். சில வேளைகளில் இராப் பொழுதைப் போக்குவதும் இங்கேதான்.

தடியன்சாமி அளவுக்கு மீறிப் பணத்தைக் கொட்டுவதால் கொட்டில் வட்டாரத்தில் அபார மதிப்பு அவனுக்கு.

இன்று தடியன் சாமி இன்னொரு வாலிபனுடன் வந்திருந்தான். இருவரும் சேர்ந்து குடித்தனர். காதோடு காதாக ஏதோ குசு குசுத்தனர். அவர்களின் பேச்சில் சந்நிதிக் கோவில் திருவிழாப் பற்றிய பேச்சு அடிபட்டது.

செல்வச் சந்நிதியில் இப்போது திருவிழாக் காலம். நேற்றுத்தான் தேர்த்திருவிழா. வழமையைவிட அதிக சன வெள்ளம். காவலுக்காகக் காவற் படையினரும், சாரண இயக்கத்தினரும், தொண்டர் சபையினரும் முகாமிட்டு, இராப் பகலாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

இருந்தும் வைகறைப் பொழுதில் களவொன்று நடந்து விட்டது!

ஒரு பெண்ணின் தாலி அறுக்கப்பட்டுவிட்டது. தாலி தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில் சாதாரண ஆபரண மல்ல! உயிரை விட உயர்வாகக் கருதப்படும் கழுத்தணி. பதி பக்தியின் சின்னம். மணநாள் மாங்கலியம். இந்த மங்கல நாணின் விளக்கமும், மதிப்பும் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை தனி.

கிராமப்புற மக்கள் தாலிக்குச் சிறப்பான மரியாதை செலுத்துகின்றனர். தாலியை எக்காரணம் கொண்டும் கழற்றவே மாட்டார்கள். படுகடன்பட்டு விட்டபோதும் - பயங்கரப் பயணம் மேற் கொள்ளும் போதும் - படுக்கையிலே படுத்திட நேர்ந்த போதும் அதனைக் கழற்றார்கள். நிலவுலக வாழ்வின் முடிவிலும் சுமங்கலியாகவே போதல் வேண்டுமென நேர்ந்து கொள்ளுபவர்கள். இந்த கைய ஒருவரின் தாலி அறுக்கப்பட்டால் - அதுவும், புனித, புண்ணிய தெய்வத் தலத்திலே என்றால் - இன்னும், தேர்த் திருவிழாக் காலத்தில் என்றால் சொல்லவா வேண்டும்?

நடுத்தெருவிற் கார் மோதி, குறை உயிரில் துடிப்பவள் போல் அப்பெண் துடித்தாள். கடனைப் பட்டு - கஷ்டப் பட்டுக் கட்டுவித்த கல்வீடு தீக்கிரையாவதைக் காண்பவள் போற் கத்தினாள். கூக்குரலிட்டாள்.

“கள்ளன்” “கள்ளன்” என்ற இரைச்சல் தொண்டமா னாற்றங் கரையை நிறைத்தது. தேர்த் திருவிழாக் கண்டு, உடற்களைப்புற்று, கண்ணயர்ந்த மக்கள் திடுக்கிட்டு, எழுந்தனர். ஆரவாரித்து அக்கம் பக்கம் எங்கும் தேடினர்.

விசில்கள் ஊதப்பட்டன. காவற்படையினரும், சாரண இயக்கத்தினரும், தொண்டர் சபையினரும் தொழிற்பட்டனர்.

யார் தேடியும் என்ன? எங்கு ஓடியும் என்ன? திருடன்
அகப்படவே இல்லை!

திருடன் தப்பிவிட்டான்.

கிராமப் புறத்தில் ஒரு வீடு. இரண்டு அறைக் கல்வீடு.
கிடுகிறைகூரை வேயப்பட்டது. சுவர் பல இடங்களில்
இடிந்தும், வெடித்துமுளது. வீடு சுண்ணாம்பு வெள்ளை
யைக் கண்டு எட்டு ஆண்டாவது இருக்கும். அறைகளுக்கு
மாத்திரமே சீமந்து போடப்பட்டது. முன்பக்க விரூந்தை
சாணியால் மெழுகப்பட்டது.

விரூந்தையின் முன்பக்கத்தில் வளைந்த கையுள்ள இரண்டு
கதிரைகள் கிடந்தன. இரண்டும் உபயோகிக்க முடியா
தவை. ஒன்று பின்னல் அறுந்தது. மற்றது ஒற்றைக் கால்
முறிந்தது. முறிந்த காலுக்குப் 'பத்து'ப் போடப்பட்
டுளது.

விரூந்தையின் மற்றைய மரத்தளபாடம், ஒல்லாந்தர்
கால வாங்கு. தலை வைத்துப் படுக்கப் பீடமுண்டு. ஒரு
பனை ஒலைப் பாய் எந்த நேரமும் வாங்கில் விரித்தபடியி
ருக்கும். விருந்தினர் இருப்பதும், படுப்பதும் இதிலேயே.
வாங்குப் பாயை நிலத்திற் போட்டுவிட்டு ஒருவன் நிம்மதி
யாக நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் அரு
கில் கிடந்த நாய்க் கடக உமியுள் ஒரு பெட்டை நாய்
ஆழ்ந்த நித்திரையாகக் கிடந்தது. நாயில் இலையான்கள்
மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

நண்பகல் மணி பதினொன்று. வெய்யில் கொழுத்திக்
கொண்டிருந்தது. விசாலாட்சி பனை மட்டைகளாலான
படலையை ஒரே இழுவலில் திறந்துகொண்டு விறுவிறு
வென உள் நுழைந்தாள்.

அவள் பதட்டப்பட்டாள். முகத்தில் அமைதியின்மை தாண்டவமாடியது. உடம்பு வேர்த்துக் கொட்டிற்று. நெற்றித் திருநீறும். சந்தனமும், குங்குமமும் வியர்வைத் துளிகளால் கழுவப்பட்டன.

விசாலாட்சி விழுந்தையிற் படுத்திருந்தவனைத் தட்டியெழுப்பினாள்.

“தம்பி, மணியம்! எழும்படா” என இரைந்தாள். இரைச்சலைப் பொறுக்கமாட்டாத பெட்டை நாய் கடகத்துக்கு வெளியே தாவிப்பாய்ந்து ஓட்டம் பிடித்தது.

“டேய் தம்பி! என்ரை கொடியெல்லே பறிபோட்டுது”

“என்னனை!” என ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான் மணியம்.

“தாலிக் கொடியைச் சந்நிதியில் ஆரோ அறுத்துப் போட்டாங்கள்.”

“கோயிலையேனை?”

“ஓமடா, தீர்த்தக் கரையிலே. ஒரு பாழாப் போனவனின் வேலையாகத்தான் இருக்க வேணும். அவன் அறுத்துக் கொண்டு ஓடி விட்டான்”

“அப்ப பிடிபடவில்லையே!”

“ஓமடா. எப்பிடிக்குறுக்காலை போனானென்று தெரியவில்லை. “கோயிலிலைஎன்டா மன்போட்டால் நிலத்தில் விழாதளவு சனம். அவன் எப்பிடி வந்தான். எப்பிடிப் புடுங்கிக்கொண்டு ஓடினான் என்டது தெரியயில்லை. எல்லாம் கண்மூடி முழிக்கும் நேரத்திலை நடந்தது.”

“நீ என்னனை செய்தனி?”

“நான் தீர்த்தத்தையும் பார்ப்போமென்று தீர்த்தக் கரையில் படுத்திருந்தான்”

“அப்ப பொலிஸ் கிலிஸ் இல்லையே?”

“பொலிஸ் மட்டுமேடா, காக்கிக் களிசான் பொடியளும், கடுதாசி குத்தின தொண்டரும் நின்டவை.

இவ்வளவும் பொலிஸ் விசாரணையடா. பொலிஸ் பெரிய வன் என்னை அல்லே அதட்டுகிறான்... ஏனணை தனியை வந்தனி? உன்ரை அவர் எங்கே? பிள்ளை குட்டிகள் இல் லையே? என்டல்லே கேட்கிறான்.

டேய், அவர் வந்தால் என்னத்தையடா சொல்ல. பொயிலை கட்டப்போன மனிசன் டம்புலையாலை வந்த தும் வராததுமாக இதைச் சொல்லலாமே. அலுப்போடு வாற மனிசன் அடி அடியென்று அடிக்கும். கிடக்கிற தாலே எடுத்து மொங்கும். வெளியிலை தெரிந்தா வெக்க மடா. அந்தாள் நாராக் கட்டித் தோலாக உரிக்கப் போகு தடா!

வேப்பங் குப்பையிக்கை மோதிரம் போனபோது நடந் தது தெரியும் தானே!”

விசாலாட்சி கண் கலங்கினான். அமுதமுது வாடிய முகம் பரிதாபமாகக் காட்சியளித்தது. தாய் அமு வதை மகனால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனும் அமு தான்.

“டேய் ஒண்டு நடக்கத்தான் போகுது. செல்லச் சந்திதி யான் அவனைக் கேட்கத்தான் போறார்.

உவன் மொக்குச் சுப்பையாவுக்கு நடந்தது தெரியும் தானே! சுப்பையன் என்ன செய்தான்? கோயிலிலை வலது குறைந்த இளம் பெட்டையின்றை சங்கிலியை அறுத் தான். பிறகு பட்டானே பாடு! வண்டிலிலை ஒரு இழுத் துக் கொண்டு போகையிக்கை அச்சுத் தெறிச்சு, அவன் விழுந்து, கால் முறிஞ்சு, கிடந்து அமுந்தினானே!

அரசன் அன்று கொல்வான்; தெய்வம் நின்று கொல்லுமடா” அதற்கு மேல் பேச விசாலாட்சிக்கு விக்கலும், விம்மலும் தடையாயின.

தடுமாறினான் மணியம். தாய் படும் மனவேதனையை அவனில் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. தகப்பனை நினைத்த போது அவனுக்குப் பயமாகவும் இருந்தது.

இறுதியில் “ஆச்சி, கொடியை நான் தாறேன்” என்று தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான்.

கிணற்றுக்குள் இருந்து வருவதுபோல, அவனது குரல் தத்தித் தடுமாறி, குழம்பி, மெல்ல வெளியே வந்தது.

“என்னடா, நீயாவது, தாறதாவது? உன்ரை உழைப் பென்னடா? மாதத்திற்கு எவ்வளவுக்குச் சுத்துகிறாய்? என்ரைகொடி பன்னிரண்டு தங்கப் பவுண்டா... தங்கப் பவுண்...!”

அவள் மீண்டும் அழுதாள்.

“அழாதையணை. கொடியை எப்பிடியும் நான் தாறேன்.”

“என்னண்டடா தருவாய்?”

“சத்தியம் செய்யணை. எல்லாம் சொல்லுகிறேன்.”

“என்னத்திக்கடா சத்தியம்?”

“நான் இப்ப சொல்லுகிறதை வேறு யாருக்கும் சொல்ல மாட்டேன் என்டு.”

“சத்தியமடா. செல்லச் சந்நிதியான் ஆணை சத்தியமடா.”

“கொடியை நான்தான் அறுத்தேனணை.”

“அட பாழ்பட்டவனே!... தாயின்ரை தாலியை மகன் அறுக்கிறதோ? .. என்னடா செய்தனி.”

“கத்தாதையணை”

“படுபாவி! குறுக்காலை போவானே!”

“சத்தியம் செய்தனி சத்தம் போடப்படாது. யாருக்கும் சொல்லப் படாது”

விசாலாட்சி சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டாள். இரைந்து பேசுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

“சரியடா, என்ன நடந்ததென்று சொல்லு.”

“இவன் தடியன் சாமியோடை கூடி நானே இதைச்செய்தேனணை. இருட்டுக்குள்ளை, சனநெருக்கடியிக்குள்ளை நீ தான் எனடது தெரியவில்லை”

“தடியனின் நிழல் பட்டாலே பாவமடா. அவன் வங்கோலைக் கள்ளன். அவன் கள்ளப் பரம்பரையடா. அவன் கள்ளக் கறுத்தார் வைத்தியின்றை பேரனல்லவே! அவன் உன்னைக் கெடுத்துப் போட்டானடா!”

வாழ்க்கையின் எத்தனையோ இடி மின்னல்களையும், புயல் மழைகளையும் கண்டு உரம் ஏறியது, விசாலாட்சியின் உள்ளம். ஆனாலும், மகனே தாயின் தாலியை அறுத்த சம்பவம் அந்த உள்ளத்திற்குப் புதியது. அதனைச் சீரணித்துக் கொள்ள அதனால் முடியவில்லை.

“தெய்வ சந்நிதியிலை வைத்து பெத்தவளின் ரை தாலியை யாரடா அறுப்பான். அதை நீ தானடா செய்திருக்கிறாய்...” இப்படி, அவள் பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு மணியம் விறைத்துப்போய் நின்றான்.

ஏக்கமும், அதிர்ச்சியும் மிக்க இந்த நிகழ்ச்சி மணியத்தின் மனத்தில் பெரும் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியது. அவனின் மனத்தில் ஒளி பிறந்தது. இருள் அகன்றது.

அவன் விழித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு அதுவே வைகறை.

உட் புண்

இருந்த இரையாக ஏதோ உற்று நோக்குபவர் போல முன் பக்க மூலைச் சுவரைப் பார்க்கிறார் சண்முகம். அழுக்கும், ஒட்டறையும் நிரம்பி அந்த மூலை அசுத்தமாகக் காணப்படுகிறது. கோடாவில் ஊறிய கொக்குவில் சுருட்டுடொன்றை வாயில் வைத்து, இரண்டு தம் இழுத்து, புகையை வெளியே ஊதி விட்டு, மீண்டும் கந்தோர் முன்றிலை நோக்குகிறார். கந்தோர்க் கட்டிடத்திற்கு மேலாகப் படர்ந்து நிமிர்ந்து நிற்கும் ஆங்கிலேயர் காலத்து மலை வேம்பினது சருகும், தடி, தண்டும் முன்றிலை அசுத்தப்படுத்தி இருந்தன. புற்றரை பல மாதங்களாகக் கத்தரிப்பு வேலை செய்யப்படாது புற்காடாகக் கிடக்கிறது.

இரு வேலையாட்கள் முன்றிலின் ஓரத்தில், அமர்ந்து ஆறு தலாகப் பாக்கு வெற்றிலை சுவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புல் வெட்டும் ஆயுதங்கள் அவர்கள் அருகே கிடந்தன. பல மாதங்களாகக் கவனிக்கப்படாத புற்றரை இன்று அழகுபடுத்தப்படுமோ?

சண்முகம் இருக்குமிடத்தில் இன்னும் பலர் இருக்கின்றனர். “வேலை இட மாற்றம்”, “பதவி உயர்வு”, “ஓய்வு ஊதியம்”, முதலிய பேச்சுக்கள் அடிபடுகின்

றன. “பெரிய துரையை இப்ப காண முடியாது” என்ற சிற்றாழியனின் அதட்டலும் ஒலிக்கிறது.

சண்முகம் அமைதி இழந்தவராக எழுந்து அங்குமிங்குமாக நடைபோடுகிறார். முகத்திற் கவலையின் இரேகைகள் விழுகின்றன. “சேர்” என அவரை யாரோ அழைக்கின்றான். அவர் அதனைக் கேட்காதவர் போன்று குறுக்கும், மறுக்குமாக நடந்து கொண்டேயிருக்கிறார்.

“சேர், உங்களைத்தான்” என்ற உரத்த குரல் அவரை நிற்கச் செய்கிறது. குரல் வந்த பக்கமாக, அரைக் காற்சட்டையும், சேட்டும் அணிந்த ஒருவன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“சேர், நான்தான் சேர். இங்கை கொஞ்சம் வாங்க ளேன்” என்றவாறு வந்தவன் அவரை ஒதுக்குப்புறமான ஒரு மூலைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

“சேர், நான் காதர்—இந்தக் கல்விக் கந்தோர் பீயோன் சேர். நீங்கள் இரண்டு, மூன்று நாட்களாக இங்கை வந்து அலைகிறியள். ஏதாவது...” என்று பேச்சை இழுத்தான்.

“ஓமப்பா, இரண்டு மூன்று நாட்களாக வாறேன். டிறைக்ரரை ஒருக்காக காணுவோமென்றால்...”

“அவரைக் காணுவது கஷ்டம் சேர். என்ன விஷயம்?”

“இடமாற்றம்”

“கண்டும் வேலையில்லை சேர்.”

“அப்ப...”

“யாரேன் கவர்ண்மெண்ட் எம். பி.யைத் தெரியுமா சேர்.”

“இல்லையே!”

“கவர்ண்மென்ட் எம். பியைக் கையோடு கூட்டி வந்தால் கருமம் சரியாகி விடும். இல்லாவிட்டால்...”

“இல்லாட்டில், வேறு வழி இல்லையா?”

“ஏன் இல்லை சேர். கொஞ்சம் சல்லி செலவாகும்.”

“பறவாயில்லை.”

“கொஞ்சம் பாத்துப் பாராமல் கொடுப்பியளா?... தெரிந்த துரை ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் இப்பிடி விஷயத்தைச் செஞ்சு தருவார்.”

“எவ்வளவு கேட்பார்?”

“அதை நாங்கள் அவரைச் சந்தித்துப் பேசிச் சரிக்கட்டுவோம். அவரை இன்டைக்கு அந்தியிலே சந்திப்பியளா?”

“அதுக்கென்ன? எங்கே சந்திக்க வேணும்?”

“பரடைஸ் ஹோட்டலில். ஆறு மணிக்கு. ஒரு சின்ன அட்வான்ஸ் தருவியளா சேர்.”

“எவ்வளவு வேணும்.”

“ஒரு பிவ்ரி ரூப்பீஸ் சேர்.”

பணம் கைமாறுகிறது. காதர் உவகை பூத்த முகத்தோடு உரையாடலைத் தொடருகிறான்.

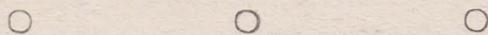
“சேர் வேலையைப் பற்றிப் பயப்பிடாதையுங்கோ. எல்லாம் கரெக்டாகத் துரை செய்து தருவார்.”

“சரி காதர், அப்ப நான் வரலாமே?”

“சரி சேர்.”

சண்முகம் வெற்றி வாகை சூடி, ஏறு போல் பீடுநடை போட்டு வரும் வீரனைப் போல், முகத்தில் நம்பிக்கை

இழையோட நடந்து செல்கிறார். வேட்டியும், நாஷனல் சட்டையும் அணிந்த அந்த நெட்டை, நேரிய, கறுத்த உருவம் கந்தோர் வளவைக் கடந்து, பஸ் தரிக்கும் இடத்தை அடையும் வரை வைத்த கண் எடுக்காது பார்த்த பார்வையாகவே இருந்தான் காதர்.

பரடைஸ் ஹோட்டல், நகரின் பிரபல் ஹோட்டல், இது.

காலி வீதி ஓரத்தில், இரண்டு மேல் மாடிக் கட்டிடங்களுடன் உயர்ந்து கம்பீரக் காட்சியளிப்பது பரடைஸ் ஹோட்டல். காலி வீதி ஓரமாகவுள்ள கீழ் மாடி பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, பல்வேறு வியாபார நிறுவனங்களுக்கு வாடகைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹோட்டலுக்கான வாசல் ஒரு பக்க ஓரமாகவுண்டு. கார்தள் தரிப்பதற்கான வசதி வாசலை அடுத்துண்டு. ஹோட்டலுக்கென வருவோர் வாசலின் பக்கமாகவுள்ள படிக்கட்டுகளிலேறி மேல் மாடியை அடைய வேண்டும்.

மேல் மாடியின் முன்பக்கம் உபசார கூடம். சிற்ப, சித்திர, தீந்தை வேலைகளால் கூடம் அழகாகக் காட்சியளிக்கிறது. மெல்லிய நீல நிறச் சுவர்களும்; கடும் நீல நிறச் சாளரத் திரைச் சீலைகளும், மங்கிய ஒளி பரப்பும் மின்சார விளக்குகளும் கூடத்தின் அழகுக்கு அழகு செய்கின்றன. ஆங்காங்கே தொங்க விடப்பட்டுள்ள அரை, முழு நிர்வாண அழகிகளின் படங்கள் பார்ப்போருக்கு பாலுணர்வை ஊட்டுகின்றன.

இவற்றுக்கு ஏற்றற்போல் மதுபானமும் அங்கே விற்கப்படுகிறது.

ஹோட்டல் ஆழ்கடலுக்கு எதிராகவுள்ளமையால், கடற் காற்று எந்நேரமும் சாளர வழியாக உட்புகுந்து ஹோட்டலை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும்.

குளிர்ச்சிதான் காரணமோ, என்னவோ ஹோட்டலுக்கு வரும் விருந்தினர் இரு வழிகளில் உடம்பு உஷ்ணத்தைக் காப்பாற்றினர். ஒன்று மது. மற்றொன்று மாது.

மாது அங்கே மறைமுகமாக விற்பனையாகும் பண்டம். அதனை அனுபவிக்க மண்டபத்தை அடுத்துத் தனித் தனி அறைகளுண்டு.

செல்வச் சீமாள்களும், பிரயாணிகளும், வேறு பலரும் அங்கே குடித்து, சும்மாளமாடி, குதூகலிப்பதை ஒரு மூலையில் இருந்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தனர் இருவர். ஒருவன் காதர். மற்றவன் காதரின் துரை—பீற்றர்.

அந்த ஹோட்டலில் நடப்பனவற்றையும், தனது வீட்டில், நடப்பனவற்றையும் ஒப்புநோக்கி பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டான் பீற்றர்.

நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கும் அவனது அன்புத் தாய்—வேலைப் பளுவாலும், மனவேதனையாலும் களை இழந்து கவலை உருவினளாகக் காட்சியளிக்கும் மனைவி—சினுங்கலுடனும், முணுமுணுத்தலுடனும் அவனை வட்டமிடும் ஏதும் அறியாப் பிள்ளைச் செல்வங்கள் — இவர்கள் எல்லாம் பீற்றரின் மனக் கண்முன் தோன்றி மறைந்தனர்.

வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்த செட்டிமாரும்—அற வட்டி அறவிடும் நகை அடைவாளரும்—இரக்கமே அற்ற வீட்டுச் சொந்தக்காரனும்—தயவு தாரணையற்ற சாமான் கடைக்காரனும் பீற்றரின் மனத்திரையில் வந்து போயினார்.

* தன்னை மறந்து, தனக்கே உரிய தரித்திர உலகில் சஞ்சரித்த பீற்றரை நிச உலகிற்குக் கொண்டு வந்தது காதரின் குறுக்கீடு. “சேர், மணியும் சரியாக ஆறு. நம்ம சண்முகம் மாஸ்டரும் வருகிறார்.”

“சேர், வாங்க சேர் வாங்க. இவர்தான் நம்ம துரை பீற்றர்” எனப் பீற்றரைச் சண்முகத்திற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான் காதர்.

இரண்டு போத்தல் லயன் லகர் பியரும், ஒரு பெட்டி நேவிக்கற் சிகறெட்டும் ஆடர் செய்யப்பட்டன. உரையாடல் ஆரம்பமானது.

“மிஸ்டர் சண்முகம் உங்கள் கேசைப் பற்றிக் காதர் சொன்னான். எனக்கு இன்னும் சில விபரங்கள் தேவை. தயவு செய்து கொஞ்சம் சொல்லுவீர்களா?”

“நான் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவன். நானும் எனது மனிசியும் ஒரே பள்ளிக்கூடத்திலேயே படிப்பிக்கின்றோம். இருந்தாற் போல் போன கிழமை இரண்டு பேரையும் இடமாற்றம் செய்வதாக லெற்றர் வந்திருக்கு. மனிசியை அளுத்தமவுக்கும், என்னை வவுனியாவுக்கும் போகும்படி சொல்லுகிறார்கள்.”

“அப்ப, நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?”

“என்ன செய்கிறது கஷ்டத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காயித மொன்று எழுதினேன். டிறெக்ரரைக் கண்டு நிலைமையை விளங்கப்படுத்தி விஷயத்தை முடிப்போமென்றால் முடியவில்லை. கந்தோரிலை கேட்டபோது, சப்ஜெற் கிளாக் கைக் காணச் சொன்னார்கள். இரண்டு நாள் அலைந்தேன். மனிஷனைக் காணவே முடியவில்லை. காலையிலை நேரத்தோடே போனால் ஆள் இல்லை என்கிறார்கள். கொஞ்சம் பிந்திப் போக அவர் இப்பதான் தேநீருக்குப் போட்டார் என்கிறார்கள். சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு போனால் அவர் சீட்டிலை இல்லை என்கிறார்கள். அவன் என்னென்றால், நேரத்தோடே விட்டை போய் விட்டான். மூன்றாம் நாள் ஆள் அகப்பட்டான். அவன் என்னென்டா மனிஷரை முறித்துக் கதைக்கிறான். நான் எழுதிய கடிதமே வரவில்லை என்கிறான். என்றை கதையைத்

தன்னும் கேட்கிறானா? இன்னொரு கடிதம் எழுதித் தந்திட்டுப் போகச் சொல்லுகிறான். இந்த நேரத்தில்தான் காதர் கும்பிட்ட தெய்வம் குறுக்கை வந்தாற் போல...”

“நான் சொல்லவா மாஸ்டர் இப்படி அலுவலுக்கு டிறெக்ரைரைக் கண்டும் வேலையில்லை. அவர் இதுகளோடே மினைக்கெடமாட்டார். திரும்பவும், சப்ஜெக்துகிளாக்கிட்டைதான் அனுப்புவார்.”

“அப்ப நியாயமே இல்லையா மிஸ்டர் பீட்டர்? மனிசன் மனிசியை இரண்டு இடத்திற்கு அனுப்பிக் குடும்பத்தைப் பிரிப்பதா?”

“அப்பிடியும் நடக்குதுதானே மாஸ்டர்.”

“அப்ப இதுகளுக்கு வழி?”

“நாங்கள்தானே இருக்கிறோம்!” என்றான் காதர்.

“உங்கடை உதவி பெரிய உதவியேதான் பீற்றர்.”

“மாஸ்டர் ஒண்டைக்கேட்க மறந்து போனேன். கேட்கிறேன் என்று கோவிக்கக் கூடாது... உங்களுக்கு ஏதேன் அரசியல் ஈடுபாடு உண்டா மாஸ்டர்? சாத்வீகப் போராட்டம், சட்ட மறுப்பு, அப்பிடி இப்பிடி எண்டு.”

அதைக் கேட்டு மாஸ்டர் சிரித்தே விட்டார், சிரித்தபடி, “மிஸ்டர், பீற்றர் எனக்கு பெட்டைக் குட்டிகள் ஐந்து. வீட்டு அரசியலையே சரீக்கட்ட மாட்டாத எனக்கு என்ன நாட்டு அரசியல்?”

“வெரிக் குட் மாஸ்டர். உங்களுக்கு இப்ப இடமாற்றக் கடிதம் வாபஸ் வாங்கப்பட வேண்டும், அப்படித் தானே?”

“ஜேஸ் மிஸ்டர் பீற்றர்.”

“நீங்கள் இப்ப நம்பிக்கையோடு மட்டக்களப்புக்குப் போகலாம். வேலை இடமாற்ற வாபஸ்க் கடிதம் நீங்கள் போகுது போகமுன்னே வந்து சேரும்.”

மாஸ்டர் எங்களை நம்பலாம். நாங்கள் இஞ்சை செய்கிற வேலைகள் யாரும் நினைத்தும் பார்க்க மாட்டார்கள்; பள்ளிக்கூட பிரவேசம், வேலை நியமனம், வேலை இட மாற்றம், சான்றிதழ்ப் பத்திரம், சம்பளம்—இதுகளிலை எத்தனை விளையாட்டுகள் விடுகிறோம்!

போன கிழமை ஒரு மட்டக்களப்பு ஏழைப் பெடியனுக்கு—பெடியன் சோதனைக்கே போகவில்லை. பாஸ் என்று சான்றிதழ் அனுப்பச் செய்துள்ளோம். எல்லாம் துட்டு மாஸ்டர், துட்டு?”

“சரி மிஸ்டர் பீற்றர். மிக்க சந்தோஷம். நான் எவ்வளவு தர வேண்டுமெனச் சொல்லவில்லையே!”

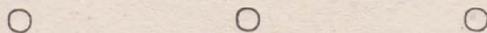
“நியாயமாகத் தந்தாற் போதும் மாஸ்டர்.”

“நியாயமானதென்றால்... கூச்சப்படாமல் சொல்லுங்கோ.”

“நீங்களும் கஷ்டப்பட்டீர்கள். ஒரு ஐநூறைத் தாங்களேன்.”

காசு கைமாறுகிறது. அதே நேரம் இரும்புக் கரமொன்று மூவரையும் கைது செய்கிறது.

அந்த மனித எலிகளை அப்பிய மகிழ்ச்சியில் ஏப்பம் விட்டுக் கொண்டது, இலஞ்ச திடீர்ப் பரிசோதனைக் குழு!

கல்விக் காரியாலயம். இரண்டாம் மாடியில் ஒரு அறை.

அறையுள் இலஞ்ச திடர்ப் பரிசோதனை அதிகாரிகள் மூன்று பேர் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். நடுநாயகமாகவிருப்பது திருவாளர் திருமுகம். அடுத்திருக்கும் இருவரும் அவரது உதவி அதிகாரிகள்.

சிற்றாழியன் காதர் விசாரிக்கப்படுகிறான். திருமுகத்தின் கேள்விக் கணைகள் அவனைப் படாதபாடுபடுத்தினிட்டன.

“நீ இனிப் போகலாம்.” திருமுகம் கர்ச்சிக்கிறார். காதர் கறுத்த, கவிழ்ந்த முகத்துடன் வெளியேறுகிறான்.

அடுத்து பீற்றர் அழைக்கப்பட்டான். விசாரணை ஆரம்பிக்கிறது. வஞ்சனைச் சிரிப்புடன், “வருக, வருக! பீற்றரே வருக!” எனத் திருமுகம் பீற்றரை வரவேற்றார். மீண்டும் தொடர்ந்தார், “என்னை நான் அறிமுகம் செய்து கொள்ள வேண்டுமா?... என் முகத்தைப் பார். எங்கேயாவது சந்தித்த ஞாபகம் வருகிறதா? பேசியதாக ஞாபகம்? கைலஞ்சம் வாங்கியதாக ஞாபகம்?...”

“மாஸ்டர் எங்களை நம்பலாம் நாங்கள் இஞ்சை செய்கிற வேலைகள் யாரும் நினைத்தும் பார்க்க மாட்டார்கள்; பள்ளிக்கூடப் பிரவேசம், வேலை நியமனம், வேலை இடமாற்றம், சான்றிதழ்ப் பத்திரம், சம்பளம்—இதுகளிலை எத்தனை விளையாட்டுகள் விடுகிறோம்!

போனகிழமை ஒரு மட்டக்களப்பு ஏழைப் பெடியனுக்கு—பெடியன் சோதனைக்கே போகவில்லை. பாஸ் என்று சான்றிதழ் அனுப்பச் செய்துள்ளோம். எல்லாம் துட்டு மாஸ்டர், துட்டு...” இல்லையா, மிஸ்டர் பீற்றர்?

ஏன் பேசாது நிற்கிறாய்? முந்தநாள் பரடைஸ் ஹோட்டலில் இந்தத் திருமுகத்திற்கு—இல்லை! நீ பேசிய சண்முக மாஸ்டருக்கு—ஏதேதோ சொன்னாயே! பேசு! ஏன் ஊமையாகி விட்டாய்?

நீ பேச மாட்டாய்! பேச முடியாதவன்! சமூகத்துரோகி—
தேசத்துரோகி!

மிஸ்டர் பீற்றர், உனக்கெதிராக ஏராளமான புகார்கள்
வந்து சேர்ந்துள்ளன. துப்பறியும் நிபுணர்களும் ஏராள
மான தகவல்கள் கொண்டு வந்துள்ளனர். நாமும் கையும்
மெய்யுமாகப் பிடித்திருக்கிறோம். சாட்சிகள்—ஆதாரங்
கள் உன்னைச் சரியாக மாட்டிவைத்து விட்டன.

இது சம்பந்தமாக எமது அறிக்கையை மேலிடத்திற்கு
வழங்கமுன், ஒன்றைக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ள வேண்
டியவனாகின்றேன்... நீ குற்றங்களை ஒப்புக் கொள்ளுகி
றாயா?"

“இல்லை”

“என்ன!”

“நீங்கள் நோய் உள் இருக்க, உட் புண்ணை மறந்து
வெளிக் குணங்களுக்கு வைத்தியம் செய்ய முற்படுகிறீர்
கள்.”

“என்ன பிதற்றுகிறாய்?”

“பிதற்றவில்லை சேர்! யோசித்துத்தான் பேசுகிறேன்.
நான் குழ்நிலையின் கைதி. என் நிலையில் நீங்கள் இருந்தா
லும் வேறு விதமாக நடந்திருக்க மாட்டீர்கள். என்னைக்
குற்றம் இழைக்கத் தூண்டிய காரணிகளை மறந்து, என்
னைத் தண்டிப்பது பாவம்.”

“என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“நான் சற்று விபரமாகச் சொல்கிறேன். தயவு செய்து
பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும்”

“சரி. சுருக்கமாகச் சொல்லு”

“நான் ஒரு சாதாரண குடும்பத்திலே பிறந்தவன். மதத்தாலும், குலத்தாலும் மாறுபட்ட ஒருத்தியைக் காதலித்துக் கலியாணம் செய்தேன். சமூகம் எங்களை ஏற்க மறுத்தது. நாங்கள் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டோம்.

உடன் பிறப்புக்கள் என் தாயை உதாசீனம் செய்தது. அவளை நாங்களே பொறுப்பேற்க வேண்டியும் வந்தது. அரசாங்க ஊழியன் என்ற முறையில் நகர்ப்புறத்திலேயே வீடு வாடகைக்கு எடுத்து வாழ வேண்டும் தானே. எடுத்த வீட்டிற்குச் சந்தோசம், முற்பணம், தரகுக்கூலி, தளபாடம் என்று ஏற்பட்ட செலவு கடன்பட வைத்தது. நோய் நொடி, குடும்ப செலவுகள், பாடசாலைச் செலவுகள் இப்படி பல உருவத்தில் செலவுசேர்ந்து கடனை உயர்த்தியது. மாதா மாதம் கிடைக்கும் சம்பளம் சாப்பாட்டுச் செலவிற்கே போதாது. ஒரு நிலையில், வளர்ந்து வந்த கடனின் வட்டிக்கே சம்பளம் போதவில்லை.

இந்த நிலையில் சாதாரண மனிதன் என்ன செய்வான்?... சாதாரண மனிதன் என்ன செய்வானோ, அதையே இந்தச் சாதாரண மனிதனும் செய்தான். நான் செய்தது வேறு வழி துறை இல்லாததால் - நாங்கள் வாழ வேண்டுமே என்பதால்.”

“நீர் சட்டத்தையும், கந்தோர் ஒழுங்கு முறையையும் மீறியிருக்கிறீர்.”

“அதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால், அப்படி மீறும்படி தூண்டியது இந்த இற்றுப்போன சமுதாய அமைப்பே; வேறொன்றும் அல்ல.”

“அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?”

“தீர்ப்பை மனிதாபிமான அடிப்படையில் வழங்கலாம். உங்கள் தீர்ப்பு பணியால் விழுந்தவனை மாடு ஏறி மிதிப்பது போன்றிராது, வறுமையில் வாடும் எமக்கு நியாயம்

வழங்குவதாக இருக்கலாம். எனது உழைப்புக்கு நீங்கள் ஏதாவது ஊறு செய்து விட்டால். எனது தாயும், குடும்பமும் தெருவுக்குத்தான் போகும். ஒரு குடும்பம் வாழ வழி விடுங்கள்.”

“சரி மிஸ்டர் பீற்றர். நாங்கள் உமது வேண்டுகோளைக் குறித்துக் கொள்ளுகிறோம். மேலிடம் உமது கோரிக்கையை யும் கவனித்து, கூடிய கெதியில் முடிவை அறிவிக்கும். நீர் போகலாம்.”

அளவுகோல்

நேற்றே, இன்றே வடிவழகு தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. அவளின் மன நிலையை அளக்க ஆவலாக இருக்குமெனக்குக் கடிதம் வந்தது ஆறு தலை அளித்தது.

அவசர அவசரமாகக் கடித மேலுறையைக் கிழிக்கத்தான் நினைத்தேன். ஆனால், மனத்தில் மிதந்து வந்த இன்ப நினைவையொன்று என்னைப் பின் நோக்கி ஓடச் செய்தது. நான் இருக்குமிடம் தனியார்துறை காரியாலயம் என்பதை மறந்தேன். கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டேன்.....

அன்றைய நாள். அந்தி நேரம். காலிமுகக் கடற்கரை. புதிய கலங்கரை விளக்கக் கட்டிடக் கரையோரம். கடல் அலைகள் இன்னிசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. இளந்தென்றல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. கதிரவன் தண்ணொளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். வானம் நிமிடம் தோறும் வண்ணமும், வடிவும் மாற்றிக்கொண்டிருந்தது. "நீல வன்னம் ஒன்றில் எத்தனை வகைகள்! எத்தனை செம்மை! பசுமையுங் கருமையும் எத்தனை கரிய பெரும் பெரும் பூதம்! நீலப் பொய்கையின் மிதந்திடும் தங்கத்

தோணிகள்! சுடரொளிப் பொற்கரையிட்ட கருஞ்சிகரங்கள்.” இப்படி எத்தனை எத்தனையோ! அந்த வடிவும், அழகும் “ஆகா, அற்புதம்!” என வாய்திறந்து சொல்லச் செய்தன.

என் முன்அலைகடல். வானத்தே பல வண்ண வடிவலங்காரங்கள். இனிய, இளந்தென்றல். இவற்றுக்கு இசைந்தாற்போல் என்னருகே வடிவின் திருவுரு - வடிவழகு!

இத்தனையும் சேர்ந்து என்னை என்னென்னவோ செய்தன. இன்பம் பீறிட்டது. இனிய உணர்வு, இன்சுவைக் கவிதையாக உருவெடுத்தது. என்னை நான் மறந்த நிலையில், சில ஆண்டு காலங்களுக்கு முன் பள்ளியில் நான் மனப்பாடம் செய்த மகாகவி பாரதியார் பாடலொன்றைப் பாடினேன். வடிவழகைப் பாஞ்சாலியாகவும், என்னைப் பார்திபுறாகவும் பாவனை செய்து பாடுவதில் எத்தனை இன்பம்!

“பாரடியோ! வானத்திற் புதுமை யெல்லாம்,
பண்மொழி! கணந்தோறும் மாறி மாறி
ஓரடிமற் றோடியோ டொத்த லின்றி
உவகையுற நவநவமாய் தோன்றுங் காட்சி;
யாரடிஇங் கிவைபோலப் புவியின் மீதே
எண்ணரிய பொருள் கொடுத்தும் இயற்றவல்லார்!
ஈரடியால் பழவேத முனிவர் போற்றுஞ்
செழுஞ்சோதி வனப்பையெலாம் சேரக்காண்பாய்”

உணர்ச்சி வெறி உச்சிக்கேறியும், நான் கட்டுப்பாட்டை இழக்கவில்லை. வீணையை மீட்க வசதியிருந்தும், இசைத் தந்திகளிலோ கைபோடவில்லை. இசை உணர்வும் இருந்தது; இசைக் கருவியும் இருந்தது; செயற்பாடுதான் இருக்கவில்லை.

நேரம் போனது தெரியவில்லை. இருள் கவ்வியது தெரியவில்லை, கடற்கரை வெறுமையாவது தெரியவில்லை. எம்

மைத் தனிமை வாட்டவில்லை. குளிர் தாக்கவில்லை. பசி எடுக்கவில்லை. நாம் எழுந்து போனபோது இரவு மணி ஒன்பது

எனது மனத்திரையில் ஓடிய இவ்வினிய காட்சி மறைய அதிக நேரம் எடுத்ததல்ல. கையிலிருந்த கடித்ததைச் சுவைக்கும் நோக்குடன், மேலுறையைக் கிழித்தேன்.

படித்தேன்! ஐயோ! கடிதமா அது!

சாக அடிப்பதற்கான சாட்டை—உயிரை உறிஞ்ச வந்த விஷக் கணை!

நான் சாட்டையால் அடிபட்டேன். விஷக் கணையால் தாக்குண்டேன்.

எனது மனக்கோட்டைகள் ஒவ்வொன்றாகத் தகர்ந்தன!

நான் முற்றாக எதிர்பாராததா அந்தக் கடிதம்...

தாங்கும் மனம் எனக்குண்டு. தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டேன்.

தேநீர் வேளையும் அது. நேரே சிற்றுண்டிச் சாலையை நோக்கி நடந்தேன். நான் சிற்றுண்டிச் சாலைக்கு நடக்கும் போது என் மனமும் வடிவழகுடன் நான் திரிந்த இடங்களில் நடமாடித் திரிந்தது.

சிற்றுண்டிச் சாலையின் சுவரில் தொங்கவிடப்பட்ட தின் பண்டப் படமொன்று நான் ஒன்று சேர்ந்து சுவைத்த சிற்றுண்டிகளை நினைவுறுத்தியது; கடற்கரைக் காட்சிப் படமொன்று நாம் சுற்றித் திரிந்த கடற்கரைகளை ஞாபகப்படுத்தியது; காம வெறியேறிய காதலரின் படமொன்று நாம் சேர்ந்து பார்த்த திரைப்படங்களை மனத்திற்குக் கொண்டு வந்தது.

வடிவழகுக்காக நான் செலவிட்ட நேரம் எவ்வளவு! அவளுக்காக நான் செலவு செய்த பணம் எவ்வளவு!...

அவ்வளவும் வீண்தானா? அவை விழலுக்கு இறைத்த நீர் தானா? அவள் ஒரு கனவா? கானலா? மாயையா? மாயா மோகினியா? இவற்றில் எது? எது?

தலை சுற்றுகிறது, தேநீரை அருந்திவிட்டு சற்று நேரம் மன அமைதிக்காக மேசை மேல் கை வைத்து தலைசாய்த்தேன். கண்கள் ஏதோ ஓர் இருளில் புதைந்தன. அது என்ன தூக்கமா? அல்லது மயக்கமா? என்ன வென்று தெரியவில்லை. அப்படியே கிடந்துவிட்டேன்.

“இளங்கோ, உனக்கென்னப்பா? இருந்தாற் போல் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய். எழும்பிவாப்பா. தேநீர் வேளை முடிந்தது” என்று அமீர் என்னை எழுப்பியபோதுதான் தேநீர் வேளை பதினைந்து நிமிடங்களும் முடிவடைவதை உணர்ந்தேன்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை, மிஸ்டர் அமீர். கொஞ்சம் தலையிடி. அவ்வளவுதான்.” எனப் பொய் அளந்தேன்.

மீண்டும் எனது ஆசனத்திற்குப் போனேன். மனச் சஞ்சலம் தீரவில்லை. மனத்தை எப்படித்தான் வேலையுள் மூழ்க வைக்க முயன்றும், முடியவேயில்லை!

வடிவழகை மனத்தை நிரப்பியிருந்தாள்.

அவளைக் கடைசியாகக் கண்டது நேற்றைக்கு முன்னைய நாள். கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்திலே பிரயாணச் சீட்டு விற்பனையிடத்திற்கு முன்பாக நின்றுகொண்டிருந்தாள். என்னைக் கம்பனி வேலையிலிருந்து நீக்குவதாகச் சொன்னேன். அவள் தாங்கமுடியாத அதிர்ச்சியால் தவித்தாள்.

நேற்றே அவள் புகையிரத நிலையப் பக்கமே வரவில்லை. மணித்தியாலத்திற்கு ஒருமுறை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ளும் அவள் இந்த நிமிடம் வரை அந்த நேரத் தொடர்பைத் துண்டித்திருந்தாள்.

பின் நோக்கிச் சென்று, சம்பவங்கள் பலவற்றைத் தொடர்புபடுத்தி அவளின் மனக்கிடக்கையைப் புரிந்து கொண்டேன். நேற்றைக்கு முன்னைய தினச் சந்திப்பு மனநிலையைத் துலாம்பரமாகக் காட்டியது.

அவள் அவள்தான். நான் நான்தான். நாம் இருவரும் இரு துருவங்கள். இதனை எழுதி அறிவிக்க முடிவு செய்தேன்.

எழுதப் பேனாவையும், கடதாசியையும் எடுத்தும், எழுத முற்படவில்லை. காரியாலய அலுவலுக்கான நேரத்துட் சொந்த வேலையைச் செய்யக் கூடாதென்ற எண்ணம் கடிதம் எழுதலுக்குத் தடை விதித்தது. வில்லங்கமாக அலுவலக வேலைகளைக் கவனிக்க முற்பட்டேன்.

எனக்கு அடுத்திருந்த காதர் அவதிப்பட்டார். அவர், திறந்து வைத்த லாச்சியுள் குதிரை ஓட்ட ஆலோசனைத் தானை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு, விரித்த பேரேட்டினுள் துண்டுக் கடதாசியை வைத்தபடி மளமளவென குதிரைகளின் ஜாதகத்தைக் கணித்துக் கொண்டிருந்தார். பரம்சோதி, நம்மாலெல்லாம் “பரம் சோலி” என அழைக்கப்படுபவன், தொலைபேசியில் அமர்க்களமெரன்று நடத்திக்கொண்டிருந்தான். அற வட்டிக்குக் கொடுத்த முதலை, வட்டி குட்டிகளுடன் மீட்க அவன் நடாத்தும் சொற்போராட்டம் அது. நமது ‘ஓவ்விரம் கிங்’ ஓடி ஓடித் திரிகின்றான். அவன் ஆறி அமர்ந்து அக் கறையாக வேலையில் ஈடுபடுவது மாலை மணி நாலு பதினைந்துக்கு மேலேதான். கிளைத் தொழிற் சங்கவாதி— அவர்தான் தலைவர் சில்வெஸ்ரர்! அரசியற் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். பெருந் தலைவர் மனப்பாட்டு செய்து கொடுத்தவற்றை மீட்கிறார். அது அவரின் பேருரை!

மத்தியானப் போசனத்திற்கான இடைவேளை. நேரம் மத்தியானம் மணி பன்னிரண்டரை. வடிவழகிற்குக் கடிதம் வரைகின்றேன்.

வடிவழகை நினைக்க நினைக்க உணர்வு சூடேறியது. அவளைப் பேராபத்திலிருந்து காப்பாற்றிய பேர்வழி நான் என்பதை உணராத மரக்கட்டை அவள். அன்று அவளை நான் காப்பாற்றியிருந்திரா விட்டால், இன்று அவள்...

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னொரு நாள். சுந்தோர் வீட்டுப் போகும் வேளை. சன நெருக்கடி மிக்க புசையிரதப்பெட்டி யொன்றில் வடிவழகு வாசற் கம்பியைப் பிடித்த வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தாள். இருந்தாற்போல் ஏற்பட்ட சன அழக்கம் வடிவழகைத் தூக்கி வெளியே எறியப் பார்த்தது. நான் வேகமாகப் பாய்ந்து, அவளின் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டதால், அவள் தப்பிப் பிழைத்துக் கொண்டாள்.

அவள் அதனை மறந்தாள். இப்படியான எத்தனை எத்தனையோ நன்றிக் கடன்களை அடியோடு மறந்தாள் இன்று அந்நியன் ஒருவனுக்கு எழுதுவது போன்று எனக்குக் கடிதம் எழுதுகிறாள்.

இப்படியான ஆத்திர உணர்வுகளை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகக் குமுறி எழ, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி, கடிதத்தை ஒருவாறு எழுதிவிட்டேன்.

“வடிவழகு,

ஆன்ற வணக்கம்.

உனது கடிதத்தை நான் வரவேற்கின்றேன். உன் வேண்டுகோளை நான் முழு மனதோடு ஏற்கின்றேன்.

நீ ஒரு பிரபல ஆங்கிலக் கம்பனிச் சுருக்கெழுத்தாளர். ஒரு வேலை இழந்தவனை மணம் முடிக்க முடியாத-அவமானம் என்கிறாய்; கௌரவத்திற்குக் குறை என்கிறாய்; உனது ‘டட’ சம்மதிக்க மாட்டார் என்கிறாய்.

மிக மகிழ்ச்சி.

நீ “என்னை மறந்துவிடு; காதலைத் துறந்துவிடு” என்று கேட்கிறாய்?

மறக்கிறேன்; காதலைத் துறக்கிறேன்.

அதற்காக எனது நன்றியையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

நீ என் சோதனையிற் படுதோல்வி கண்டவள்.

தங்கம்போல் மினு மினுத்தாய். உரைத்துப் பார்க்க முற்பட்டேன். போலித்தன்மை தெரிந்து விட்டது. அளவு கடந்த பெருந்தன்மை, பெருங்குணம் உடையவன்போல் நடித்தாய். அளவுகோல் கொண்டு அகத்தை அளந்தேன்; அகப்பட்டுக் கொண்டாய்.

நான் கையாண்ட அளவுகோல் எது தெரியுமா?... சொல்லுகிறேன்:

நேற்றைய தினத்திற்கு முன்னைய நாள் புகையிரத நிலைய பிரயாணச் சீட்டு விற்பனையிடத்திற்கு முன்பாகச் சந்தித்தோமல்லவா? அப்போது எமது கம்பனியின் மருந்து விநியோகத்தை ஸ்ரீ லங்கா மருந்துக் கூட்டுத்தாபனம் பொறுப்பேற்கிறது என்றும், இதனால் எம்மை வேலையிலிருந்து கம்பனி நீக்குவதாகவும் நான் சொன்னேன் அல்லவா? அது பொய். அந்தச் சுத்தப் பெய்யைச் சொல்லியது உனது அகத் தூய்மையை அளவிடவே! காதலின் ஆழத்தை மதிப்பிடவே!

நான் வேலையை இழக்கவில்லை; அப்படி இழந்தாலும் இன்னொரு வேலை தேட முடியாதவனுமல்ல.

மாறாக, மதிப்பும்-உயர்ச்சியும் என்னை நாடி வருகின்றன. எனது ஆற்றலையும், அறிவையும், அனுபவத்தையும் மதித்து காலியாக உள்ள விற்பனை நிர்வாகிப் பதவிக்கு மேலதிகாரிகள் என்னை உயர்த்துகிறார்கள். ஆம்; நான் பதவி உயர்வு பெறுகின்றேன்!

மாற்றமடையும் தொழில் நிலையில் எனக்கு ஆயிரத்திற்கு மேலாகச் சம்பளம் கிடைக்கப்போகிறது!

இன்னும் தனிச்சுட்டையாகக் காலமோட்டத் தேவையில்லை. தகுந்த ஒருத்தியைக் கரம் பிடிக்க நான் ஆடிய நாடகமே இது. புரிகிறதா, உனக்கு?

நீ விரித்த காதல் வலையில், நான் சிக்கி மதி இழந்து முறை தவறிப் பழகி இருப்பேனாயின்.....

என்னைக் காப்பாற்றியது தமிழ்க் கலாச்சாரம் - தமிழ்ப் பண்பு - தன்னடக்கம்.

தமிழ்ப் பெண் என்ற பெயரில் தாங்கெட்டுத் திரிபவளே! தன் மானத்தை இழக்காதே! தாழ்ந்த குணத்தைக் கொள்ளாதே!

விழி! உன் தனிப் பண்பைக் காக்க விரதம் பூண்!

என்னை வலையில் வீழ்த்த வட்டமிட்டாயே! உன் சதித் திட்டம் இன்று பலிக்காதது போல் என்றும் வெற்றி காணாது.

நான் ஆத்திரம் அடைவதாக நினைப்பாய். தவறு. நான் ஆத்திரமடையவில்லை. தரங்கெட்டு, தாழ்ச்சியுற்று, கீழ் நோக்கிச் செல்லும் பெண்மையைக் கண்டு கலக்க மடைகிறேன்!

பெண்ணே, நீ என்னை மறக்கிறாய்-என் நினைவைத் துறக்கிறாய். நானும் அப்படியே. நன்றி.

ஏனப் பிறப்பு

தவில் தட்டி வீட்டினுள் நுழைவதற்கு அனுமதியை அவர்கோரவில்லை. வேறு விதமாகச் சத்தம் எழுச்செய்து, தான் உள் நுழைவதை அறிவிக்கவுமில்லை. நேரே கதிரைகள் கிடக்கும் இடத்திற்குச் சென்று தாமாகவே அமர்ந்து விட்டார்.

உள் வீட்டிலிருந்து வயலின் இசை ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. நாதத்தின் தன்மையைக் கொண்டு, அது வாத்திய இசை வல்லுநர் ஒருவரின் கைவண்ணம் என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளலாம். வந்தவர் வயலின் இசை வெள்ளத்தில் லயித்து, தம்மை மறந்து, மெதுவாகத் தலையினை ஆட்டிய வண்ணம் இருந்தார்.

இப்போது வயலினில் அற்புதமான ஒரு பாடல் இசைக் கப்பட்டது. இது இதயத்திற்கு இதமாக-இன்ப உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்புவதாக இருந்தது. வயலின் இசைத்த பாடல் சாதாரணமான ஒரு ரூடையதல்ல; அருள் நெறியாளர் அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருப்புகழ்.

ஏறுமயில் ஏறிவினை யாடுமுகம் ஒன்றே;

சசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே;

கூறுமடி யார்க்கள்வினை தீர்க்குமுகம் ஒன்றே;

குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே;

மாறுபடு சூரரைவ தைத்தமுகம் ஒன்றே;

வள்ளியைம னைம்புரை வந்தமுகம் ஒன்றே;

ஆறுமுக மானயொருள் நீ அருளல் வேண்டும்,

ஆதிபரு னாசலம் அமர்ந்தபெரு மானே!

திருப்புகழ் இசை முடிந்தது முடியுமுன், இதுவரை அமைதியாக இசையை இரசித்தவர் தம்மை மறந்தவராக, “மங்கா, அருமை! அற்புதம்!” எனப் பலத்த குரலிற் பாராட்டினார்.

“கோவில் மாமாவா? வந்ததே தெரியாதே! வாங்க, வாங்க!” எனப் பதில் பறந்து வந்தது.

அத்கோடு வயலின் இசை நின்று விட்டது. அடுத்த நிமிடம் இளமையும், அழகும் நிரம்பிய ‘மங்கா’ ‘கோவில் மாமா’வுக்கு முன் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

‘கோவில் மாமா’ என அனைவராலும் அன்பாகவும், மரியாதையாகவும் அழைக்கப்படும் பேரம்பலத்தார், அந்தப் பெரிய உபசரணைக் கூடத்துள் ஒரு ஓரமாகப் போடப்பட்டிருந்த கையுள்ள கதிரை ஒன்றில், இசை வெறி இன்னும் தணியாதவராய், கையையும் காணும் தாளத்திற்கு ஆட்டி இரசிப்பவராகக் காணப்பட்டார். அவருடைய அங்க அசைவும், புன்முறுவலும் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தன. அவர் தெற்றி நிறையத் திருநீரும் அதன் நடுவே சந்தனைப் பொட்டும் தரித்திருந்தார். சட்டை மேற்பொத்தான்கள் திறந்திருந்தமையால், நரை தட்டிய மார்பு உரோமம் வெள்ளிக் கம்பிகள் போன்று சட்டைக்கு வெளியே தலைகளை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது.

கோவில் மாமாவுக்கு வயசு அறுபதை அண்டிவிட்டது. தோற்றம் இருபதைக் குறைத்தே காட்டியது. இளம் தோற்றத்திற்குக் காரணம் தாம் வாலிப வயசில் மலாயா வில் வாழ்ந்த வாழ்வும், தின்ற தீனுமே என கோவில் மாமா அடிக்கடி சொல்லிப் பெருமைப்படுவதுண்டு. அவரின் பேச்சுக்குச் சாட்சியாக அவரது கரிய உடற் கட்டும் இருந்தது.

மலாயாவில் இருந்து வந்த காலத்திலிருந்து கோவில் அறையொன்றில் தனிக்கட்டையாக காலத்தை ஒட்டும் இவர், கோவில் வட்டாரத்தில் நல்ல பெயர் வாங்கி விட்டார். கோவிற் சுற்றாடலில் உள்ள எல்லாக் காரியங்களிலும் அழைத்தாலும் அழைக்கா விட்டாலும் பங்கு பற்றுவார். மங்கள காரியமோ, அமங்கள காரியமோ தேவையை அறிந்து உதவி செய்வார். பணம் கைம்மாறு கக் கேட்பவர்களுக்குப் பணமும் கடனாகக் கொடுப்பார். மலாயாவிலிருந்து மாத மாதம் பெரியதொரு தொகை பென்ஷனாகக் கிடைப்பதால், கடன் காசு திரும்பி வராத விடத்தும், அவரால் தாங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. அனைவரோடும் அன்பாகப் பழகுவதாலும், அனைருச்சமம் அறுதல் அளிப்பதாலும், யாரும் இவரைப் பெயர் சொல்லி அழைக்க முற்படுவதில்லை; இருக்கும் இடத்தைத் தொடர்பு படுத்தி மரியாதையாக 'கோவில் மாமா' எனவே அழைப்பது வழக்கம்.

கோவிற் குருக்கள் சுப்பிரமணிய ஐயர் குடும்பத்தினருக்கும், கோவில் மாமா பல வழிகளில் உதவியளித்தமையால், அவர் சுப்பிரமணிய ஐயர் குடும்பத்தினருக்கும் அவரின் மைத்தனன் பரமேஸ்வர ஐயர் குடும்பத்தினருக்கும், அறிமுகமாகி குடும்ப நண்பருமாகிவிட்டார். பிராமண வீடுகளாக இருந்த போதும், இவர் அனுமதி கோராமல் வீட்டினுள் நுழைவதை யாரும் ஆட்சேபிப்பதில்லை. மனமார வரவேற்பே அளிப்பார்கள்.

மங்காவும் மனமார வரவேற்றாள்.

வந்ததைக் கவனியாமெக்குக் கவலைப்பட்டு, “மாமா, வந்து கன நேரமா?” எனக் கேட்டாள்.

“மங்கா, நேரம் போனது போகாதது எனக்குத் தெரியாது. வயலின் என்னை மெய்மறக்கச் செய்துவிட்டது. ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன். நீ ஒரு மகா வித்துவானடி. இந்தக் கிழவனின் உள்ளத்தை உலுப்பி...”

“ஐஸ் வைத்துப் பேசாதையுங்கோ, மாமா”

“என்றை அபிப்பிராயம் உனக்கு ஐஸடி. மங்கா, நீ எங்கடை பிள்ளையாக இருக்கலாம், இல்லாமலுமிருக்கலாம். கலைத் திறனைப் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது, பாரபட்சம் காட்டவே மாட்டான் இந்தக்கிழவன்”

பாராட்டுக்களுக்கு நன்றி மாமா. அதுபோக, மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வருகிறேன்.”

கோவில் மாமாவின் பதிலுக்கே மங்கா காத்திருக்கவில்லை. அடுத்தகணம் புள்ளிமான் குதித்து ஓடுவது போல் ஓடி விட்டினுள் மறைந்தாள். மங்கா புள்ளிமானே தான்! மருட்சி - கவர்ச்சி இவற்றால் அவள் மானை ஒத்தவள்-இல்லை, மானை விட உயர்ந்தவள். வயது பதினெட்டு. வயதுக்கேற்ற வடிவும், வளர்ச்சியும் அவளுடையன. சந்தன நிறமும், உடற்பூரிப்பும் நடமாடும் பொற்சிலை போல் பொலிவைக் கொடுத்துள்ளன. இந்தத் துள்ளிக் குதித்தோடும் பொன்மான் குட்டிக்குப் பெயர் மங்கா அல்ல; மங்களேஸ்வரி அம்மாள் என்பதே. பெயர் நீளமாகவிருந்ததால், நீளத்தைக் குறைத்து-அழகைக்கூட்டி அவளையும் அவளை ‘மங்கா’ எனவே செல்லமாக அழைக்கிறார்கள்.

மங்கா பிற அழகுகளைப் பெற்றிருந்தமை போன்று அக அழகுகளையும் பெற்றிருந்தாள்.

ஒரு போதும் மங்கா சோம்பி, கூம்பி இருந்து விட மாட்டான். பம்பரம் போல் ஓடியாடிப் பலதையும் பத்தையும் செய்வான்.

“கொஞ்ச நேரம் மன்விச்சக்கொள்ளுங்கோ” எனக்கூறி உபசரணைக் கூடத்தை விட்டு ஓடிச் சென்றவள், மறு நிமிடம் பால் தம்ளருடன் வந்தாள். தம்ளரை கோவில் மாமாவுக்கு முன்னிருந்த டிப்போவில் வைத்துவிட்டு, “குடியங்கோ மாமா” என அன்புக் கட்டளையிட்டாள். மாமாவைத் தனிமையில் இருக்க விட விரும்பாதவள் போன்று, அவருக்கு எதிராக இருந்த கதிரையில் தானும் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“மங்கா, நீ வேலை செய்யும் மாதிரியும், வேகமும் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கு”

“ஏன் மாமா, எங்கடை அப்பாவும் இப்படித்தானே!”

“அப்பாவின் சுவாகம் பிள்ளைக்கும் என்கிராய். ஒன்றைச் சொல்லுகிறேனடி; உன்னைக் கை பிடிக்கப் போறவன் பாக்கியசாலி! அவன் கொடுத்து வைத்தவனடி!”

“சும்மா போங்கோ மாமா. எப்பவோ நடக்கிறதுகளைப் பற்றி இப்ப பறைகிறியள். வேறை ஏதேன் கதை சொல்லுங்கோ.”

“அந்தக் கதைகளைச் சொன்னால் உனக்கு எப்பவும் வெட்கமேதான். உன்னை கலியாணத்தை முன்னின்று நடத்துகிறது நான் தான்டி, மங்கா.”

இந்த வேளை முன் கதவு திறக்கப்படும் ஒசை கேட்கிறது. மங்காவின் பெற்றோர் பரமேஸ்வர ஐயரும், அன்னலட்சுமி அம்மாளும் வீட்டினுள் நுழைகின்றார்கள்.

கோவில் மாமா இருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியாக, “வாங்க மாமா, வாங்க” என்றனர் இருவரும்.

“நாங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் சுப்பிரமணிய ஐயரின் மனிசியைப் பார்த்துவிட்டு வாறோம். அவவுக்கு இன்னும் நல்ல சுகமில்லை” என்றார், ஐயர்.

“நானும் சாப்பாடு கொண்டு மத்தியானம் போனான். அவ இன்னும் காஞ்சு போய்த்தான் இருக்கிறார். ஒப்பிறே ஷன் செய்து போன ரத்தம் ஊறக் கொஞ்சம் கால மெடுக்கும் தானே.

மற்றது ஐயர், நானும் ஒரு சங்கதியைச் சொல்லத்தான். வந்தான். உங்கடை மாமிக்கும் நிலைமை சரியில்லையாம். கிறுதி தூக்கி எறிந்து போட்டுதாம். ரெலிபோன் வந்தது என்று சுப்பிரமணிய ஐயர் சொல்லச் சொன்னவர்,”

“அண்ணை வேறென்ன மாமா சொன்னவர்?” என வினா வினாள், அன்னலட்சுமி அம்மாள்.

“ஒருக்கா உங்களை ஊருக்குப் போகட்டாம்.”

“அம்மாவுக்கு நெஞ்சுப் பெலவீனமும், நீரிழிவும். வயசு போன அவவுக்கு இதுதான் கடைசியாக இருக்கும்” எனச் சொல்லி அன்னலட்சுமி அம்மாள் கவலைப்பட்டாள்.

“அப்ப இதுகளுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மைச்சான் ஊருக்குப் போக முடியாதுதான். மனிசி ஆஸ்பத்திரிலை ஒப்பிறேசன் செய்து கிடக்க அவர் எப்பிடிப் போவது? என்னாலும் போக முடியாது. ஒவ்வீசில் மூக்கு முட்டின வேலை.

அப்ப, அம்மா கணைசனைக் கூட்டிக்கொண்டு நீங்கள் போயிட்டு வாரியளா?”

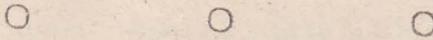
“அதுக்கென்ன. போவோம். கணைசன் வெளியே போன வன்; இப்ப வந்துவிடுவான்; வந்ததும், அனும் நானுமாகப் போறோம். இப்ப பின்னரை நெயிலுக்கே போவோம்.”

“சரி மாமா, நீங்கள் மச்சானிடம் சொல்லுங்கோ, அம்மாவும், தம்பி கணேசனும் இப்ப பின்னேர நெயிலுக்குப் போகினமெண்டு ராக்ஸ்சியிலை நெயிலுக்கு போகிற வழியிலே, கோவிலுக்கும் வாரோம். வசதியென்றால், மச்சானும் நெயிலுக்கு எங்கடை ராக்ஸ்சியிலையே வந்திட்டுத் திரும்பலாம்.”

“எதுக்கும் ஐயா, அப்ப நான் உடனே போய் ஐயரிடம் சொல்லுகிறேன்.”

“இன்னம் ஒன்று மாமா. நாளைக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு மைத்துனியைப் பார்க்கவரயிக்கை இந்தப் பக்கமும் வந்திட்டு போங்கோ.”

“அதுக்கென்ன ஐயா அப்ப வாரோன்.”

பரமேஸ்வர ஐயரின் இல்லம். உபசரணைக் கூடம். மாலை ஐந்தரை மணி.

கதிரை ஒன்றில் பரமேஸ்வர ஐயர் அலுவலக உடுப்பு மாற்றாத நிலையில், நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தபடி, ஆழ்ந்த யோசனையில் மூழ்கி இருந்தார். அவர் வியர்வையை ஆற்றப்போட்ட சித்திர வேலை செய்யப்பட்ட பழையகால மின்சார விசிறி ‘விர்’ ‘விர்’ என்ற ஒசையோடு விரைவாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. சுவரோரமாக மாட்டி இருந்த சிவன், முருகன், விநாயகர் முதலிய தெய்வத்திருவுருவப் படங்களுக்குக் கீழ் பலகைத் தட்டில் நிரம்பியிருந்த ஊதுபத்திச் சாம்பல் காற்றின் வேகத்தால், ஐயரின் தலைமேலும், சட்டை மேலும் கொட்டுண்டபடி இருந்தது.

யாரோ கதவில் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. ஐயர் அசையவில்லை. மங்கா துள்ளிக் குதித்தோடி சாளர வழியாக

ஆளை அடையாளம் கண்டு, “வாங்க, வாங்க” என்று மகிழ்ச்சி பொங்க வரவேற்றாள்.

வந்தவர் வேறு யாருமல்ல, கோவில் மாமாவேதான்!

“என்ன ஐயா யோசனை?” என்ற மாமாவின் உரத்த கேள்வி, ஐயரை நிச உலகுக்குக் கொண்டு வந்தது.

“ஐயா, அம்மாவும், கணேசனும் சுகமாக யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்ததாக ரெலிபோன் வந்ததென்று சுப்பிரமணிய ஐயர் சொல்லச் சொன்னார்.” கோவில் மாமா பரமேஸ்வர ஐயருக்கு எதிராக இருந்த கதிரையுள் அமர்ந்து, பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“அது போக, அப்பிடி என்ன ஐயா யோசனை?”

“வேறொரு பிரச்சினையுமல்லே வந்திருக்கு மாமா”

“அப்பிடி அது என்ன ஐயா?”

“என்னை எஸ்ரேட் ஓடிற்றிங்குக்கு உடனே போகட்டாம். எஸ்ரேட்டில் ஏதோ முக்கிய செக்கிங்காம். சீனியர் ஒவ்வீசராக இருப்பதால், நிர்வாகக் கட்டளையை மீற முடியாது. அதுதான் ஒரே யோசனையாயிருக்கு.”

“அதிலே யோசிக்க என்ன இருக்கையா.. போறது தானே!”

“நீங்கள் லேசாகச் சொல்லிப் போட்டியள். நான் எப்பிடி மாமா போவது? வீடு, வாசலை யார் பார்க்கிறது? மங்காவை எங்கே விடுகிறது?”

இந்தக் காலத்திலே வீட்டைப் பூட்டிப்போட்டுப் போக முடியுமா? கதவை உடைத்துப் போட்டல்லே களவெடுக்கிறார்கள். முந்த நாள் நடந்த சங்கதி தெரியுமே?”

“அப்பிடி என்ன நடந்தது ஐயா?”

“போலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பெரேரா வீட்டிலுமல்லே கள வெடுத்துப் போட்டாங்கள். இன்ஸ்பெக்டரும் வீட்டிலே படுத்திருந்தவராம். பின்புறக் கதவை உடைத்து உள்ளே நுழைஞ்சு களவெடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.”

இந்த நேரம் மங்கா ஒரு வெள்ளித் தட்டில் சூடான உழுந்து வடைகளையும், இரண்டு தம்ளர் தேநீரையும் கொண்டு வருகிறாள். அவற்றை அவர்களுக்கு முன்னுள்ள டிப்போவில் வைத்து விட்டு, “சாப்பிடுங்கள்” என அன்பாகப் பணிக்கிறாள்.

கோவில் மாமா ஒரு வடையை ‘மளக்’கென வாயினுள் திணித்து விடுகிறார். அடுத்து இன்னொரு வடையை எடுக்க எத்தனித்தபோது. “எப்பிடி மாமா வடை?” என்று மங்கா கேட்டாள்.

“வடையா?... அற்புதம், அற்புதம்! நீ சுட்டால் கேட்கவே வேண்டும். இனிச் சூடான வடையுமல்லே.”

பரமேஸ்வரஐயர், அவர்களின் உரையாடலை முறித்து, தாம் பேசிக்கொண்டிருந்த விடயத்தைத் தொடர்ந்தார்.

“இவள் மங்காவை நினைக்கவுமல்லே பயமாக இருக்கு. கோவிலிலும் விட முடியாது. மைச்சான் ஆஸ்பத்திரியிலே. அடுத்த வீட்டிலும் வம்புப் பெடியள். இதுகளுக்கு என்ன செய்வோம் மாமா?”

“நான் ஏதேன் செய்ய முடிந்தால் சொல்லுங்கோ. நன் பகை இருந்தும், ஆபத்திற்கு உதவாட்டில் நான் மனுஷனல்ல ஐயா”

“அப்ப ஒன்று செய்யுங்களேன் மாமா. இவள் மங்காவுக்கும், வீட்டுச் சாமான் சக்கட்டிற்கும் காவலாக நீங்களே இந்த வீட்டில் இருங்கோ. நான் ஏலக்கூடிய கெதியில் வந்துவிடுவேன்.”

“அதுக்கென்ன, அப்பிடியே செய்யலாம்.”

“மங்கா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“மாமா இங்கே நிண்டா எனக்குப் பயமில்லை, அப்பா.”

பரமேஸ்வர ஐயர் கணக்குப் பரிசோதனைக்குத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குப் போய் மூன்றாவது நாள். ஐயர் வீட்டில் ஒரே சனத் திரள்! அந்த நகரே வந்து திரண்டிருந்தது, அங்கே!

கவலை படிந்த குரலில் காதோடு காதாகப் பேசுகின்றனர், சிலர். கண் கலங்குகின்றனர், சிலர். கதறி அழுகின்றனர், சிலர். ஒப்பாரி வைக்கின்றனர், சிலர்!

அனைவரின் முகங்களும் சோகத்தையும், அதிர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்கின்றன. அனைவரின் அகத்திலும் அமைதி இல்லை.

அன்னலட்சுமி அம்மானும், அவரின் மகன் கணேசனும் காரில் வந்து இறங்கியதும் அழுகையொலி பொங்கியெழுகிறது.

பரமேஸ்வர ஐயரும் வந்து சேர்கிறார்.

சோகத்தின் சிகரம் இது. அனைவரும் “அம்மா” “அம்மா” என அலறித்துடித்து அழுகின்றனர்.

துள்ளிக் குதித்தோடும் பொன் மான் குட்டி ஒன்று ஓய்ந்து விட்டால் - மாய்ந்து விட்டால் யார்தான் கலங்க மாட்டார்கள்! யார்தான் கண்ணீர் வடிக்கமாட்டார்கள்!

ஆம்; இளமையும், எழிலும் மிக்க மங்கா பிணமாகக் கிடக்கிறாள்!

மரண விசாரணை உத்தியோகத்தர் பரிசோதனையை ஆரம்பித்து விட்டார் பரிசோதகரின் முடிவு கிடைக்குமுன் எத்துணை அவசரம்.

காதோடு காதாக, “காதல் முறிவு” என்போரும்-“கஷ்டத்தின் நிமித்தம்” என்போரும் - “கட்டாக்காலிகளின் காடைத்தனம்” என்போரும்..... அப்பப்பா, எத்தனை கதைகள்! அனுதாபம் என்ற பெயரில் இறந்தவர்களுக்கு எத்தனை அபவாதம் கற்பிக்க முடியுமோ, அத்தனையையும் படைத்துப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது, அந்தச் சனக் கூட்டம்.

அன்றைய காலைப் பத்திரிகையும் ஒரு கட்டுக் கதையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டிருந்தது. காதல் முறிவு எனக்காரணம் காட்டி நம்பத்தக்க ஒருவர் தந்த தகவல் எனக் குறுப்பிட்டிருந்தது.

வைத்திய நிபுணர் ஆடியபாதம் மரண பரிசோதனையை முடித்துக்கொண்டு வெளி வருகிறார். அவரைக் கோவில் மாமாவும், பரமேஸ்வர ஐயரும் எதிர்கொள்கின்றனர்.

“மிஸ்டர் ஐயர், இது தற்கொலை. கெலேமோலை - பூச்சி கொல்லியைக் குடித்ததினால் நேர்ந்தது” என வைத்திய நிபுணர் ஆடியபாதம் சோகம் கலந்த குரலில் பிரகடனப் படுத்துகிறார்.

வைத்திய நிபுணர் மேலும் பேசினார்.

“ஐயர், மனிதன் உணர்ச்சி வேகத்தை மட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதற்கு இடங்கொடுத்தால், அவன் மிருகமாவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. இது ஒரு அறிஞன் வாக்கு.

உணர்ச்சி வேகத்தை மட்டுப்படுத்த மாட்டாத ஒரு மிருகம் இங்கே வெறியாட்டம் ஆடிவிட்டது,

மிருகத்தின் பயங்கர வெறியாட்டத்திற்குப் பலியான மங்கா, கற்பழிக்கப்பட்ட நிலையில், மனம் உடைந்து தற்கொலை செய்திருக்கிறாள்...”

பரமேஸ்வர ஐயருக்கு இது மின்சாரத் தாக்கல் போன்றிருந்தது. அவர் திகைப்பைச் சமாளிக்க முடியாது திணறினார்.

“ஐயர், இது தற்கொலையே என்பதை நிரூபிக்கலாம்...” என வைத்திய நிபுணர் ஆடியபாதம் மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“மங்கா மறுத்திருந்தாள் என்பதற்கு போதிய ஆதாரங்கள் உண்டு நகக் காயங்கள் - இரத்தக்கறைகள் - கன்னித்தன்மை அழிக்கப்பட்டமை ஆகியவை அவளின் மனவிருப்பத்திற்கு மாறாக நடந்திருக்கிறது - அவளில் பலாத்காரம் பாவிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பலமாக நிரூபிக்கின்றன.”

பரமேஸ்வர ஐயரின் மனத்திரையில் ஒரு மிருகம் வந்து தோன்றுகிறது. அது ‘மளக்’கென ஒரு சூடான உழுந்து வடையை வாயினுள் திணித்துக்கொள்கிறது.

“... நான் ஏதேன் செய்ய முடிந்தால் சொல்லுங்கோ. நன்பதை இருந்தும், ஆபத்திற்கு உதவாட்டில் நான் மனுஷனல்ல ஐயா.” என்றவார்த்தைகள் ஒலிக்கின்றன. அந்த ஒலி அயலில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளிலும் பட்டு எதிரொலிக்கிறது! - அதிர்கிறது!

அந்த மிருகம் வெறி தலைக்கேறி பெண்மையை அழிக்கும் கோரக் காட்சி! ஒரு ஏனப் பிறப்பு - இழிந்த ஒரு பன்றி உடன் பிறப்புடன் உடலுறவுக்குப் போராடும் ஈனக் காட்சி!.....

“ஆம்; அது மனிதன் அல்ல, மிருகமேதான்!” என ஐயர் வாய் விட்டுக்கத்திய வண்ணம், பல்லை நறுக்கெனக் கடித்

துக் கொண்டார். அழுது அழுது ஆரூத் துயரால் கருகிய அவரின் முகம் சிவந்தது. வெந்தணல் போற் கண்கள் உருமாறின. கோவில் மாமாவை எரித்து விடுவது போல் அந்தக் கண்கள் கடும் அனல் கக்கின.

கோவில் மாமாவின் முகம் இருண்டு, சிறுத்தது. கவிழ்ந்து, தாழ்ந்தது. தலை தாழ் கழுத்தின் பின்புறத்தில் இருந்த நகக் காயங்கள் - வடுக்கள் மிருகத்தை அடையாளம் காண்பித்து, 'இதோ அந்த மிருகம்' எனச் சொல்லாமல் சொல்லின.

கண்ணீருக்குப் பின்னால்

பக்கத்திலே இருப்பேன்
பார்த்தும் பார்த்து ரசிப்பேன்
வெட்கத்திலே முழிப்பேன்
விடயம் தெரிந்து சிரிப்பேன்

என்ற சினிமாப் பாடலைப் பாடுகிறேன். இசைக்கும் எனக்கும் பல்லாயிரம் மைல் இடைத்தூரம் இருந்தும், என்னை அறியாமலே பாடுகிறேன். பாடல் சரியோ, இராகம் சரியோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. பாடவைக்கும் உணர்ச்சி உள்ளத்தே உந்த, உந்தலின் பிரகாரம் பாடுகிறேன்.

புனைகதையிலோ, சினிமாவிலோ, வெறி ஏறிய காதலன் காதலியைக் கண்டதும் பாடுகின்றான் என்றால், இன்று வரை அதை ஏற்றவனல்ல நான். அது இயற்கையான தல்ல - யதார்த்தமானதல்ல எனக் கண்டித்தவன். ஆனால், இன்று நானே என் கதையின் கதாநாயகனாகி, என் 'கண்மணி'யோடு முதலிரவில் இன்புறப் போகும் போது, என்னை மறந்து, வாய்க்கு வந்த சினிமாப் பாட்டைப் பாடுகிறேன்.

ஆம்; எனது மனைவிக்கு அதே பெயர்தான் — 'கண்மணி'... 'கண்மணி', 'கண்மணி' என என் மனம் அவளை

அழைக்கிறது. அகம் குளிருகிறது. முகம் மலருகிறது. இதழ் புன்னகை பூக்கிறது.

கண்மணி என்றால் கண்ணின் கருமணி எனப் பெயரின் பொருளை ஆராயும் போது, இன்பம் பொங்குகிறது. புத்துணர்ச்சி பிறக்கிறது. புல்லரிப்புத் தோன்றுகிறது.

‘கண்மணி’ என ஆயிரம் முறை பெயர் சொல்லி அழைக்கிறேன்.

பெயரிலேதான் எத்துணைக் காந்தம்! எத்துணைக் கவர்ச்சி! காமத்தின் எழுச்சியால், உலகையே மறந்த நிலையில் மீண்டும் பாடுகிறேன். இப்போது சினிமாச் சங்கீதம் அல்ல; பாரதி பாடல். என்றோ மனப்பாடம் செய்த பாடல் நினைவு வர, அதனைப் பண்ணோடு பாடுகிறேன்.

ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே கண்ணம்மா!
 வெண்ணிலவே நீ யெனக்கு, மேவு கடல் நானுனக்கு;
 பண்ணுசுகி நீ யெனக்கும் பாட்டினிமை நானுனக்கு;
 எண்ணியெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமிலே
 நின்கவைக்கே;
 கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே!
 கண்ணம்மா!

கண்மணி என்னைப் பார்க்கிறாள். நான் சிரிக்கிறேன். அவளும் சிரிக்கிறாள்.

நாம் இருக்கும் இடம் தனிமை. முதலாம் மாடியின் கடைசி அறை. பேசவோ, பாடவோ, ஆடவோ—எதற்கும் வசதியுண்டு, இங்கே!

வானத்தே வண்ண நிலா. யன்னல் வழியே தேன் தென்றல். தெரியும் இடமெல்லாம் இயற்கையின் அழகு. நான் பரவசப்படுகிறேன்.

வாசிப்புக் கைகொடுப்பதை உணருகிறேன். வாய்க்கு வரும் எதை எதையோ பேசுகிறேன்.

“கயற் கண்” என்கிறேன். “மாந்தோப்புப் பூங்குயில்” என்கிறேன். ‘கார்முகில் கண்ட மயில்’ என்கிறேன். என் கண்மணியை எப்படி, எப்படியோ எழிலார் தமிழில் வர்ணிக்கிறேன்.

பழங்களைச் சாப்பிடுகிறேன். பசும் பாலைப் பருகுகிறேன். திராட்சைப் பழங்களைக் கண்மணி மேல் எறிந்து விளை யாடுகிறேன்.

பின்னோக்கிப் பார்க்கிறேன். இருபத்தெட்டு வருடக் கட் டுப்பாடு. அப்பப்பா...! அடக்கத்தின் பலனை இன்றே சுவைக்கத் துடிக்கிறேன்.

பட்டு விரித்த படுக்கை. அதில் முல்லையே சாய்ந்து கிடப் பது போல் கண்மணி.

கண்மணியைத் தூக்குகிறேன். அவளின் தலையினைத் தொடைமேல் சாய்க்கிறேன். “முல்லைக் கொடியே, பேசாயோ?” எனக் கேட்கிறேன்.

அவளின் மலர் வதனம் மாறுகிறது. “அத்தான்” என என்னை அன்பாக அழைக்கிறாள். “இன்று வேண்டாம்” எனத் தடுக்கிறாள்.

அவளின் மறுப்பு என்னைத் தடம்புரள வைக்கிறது.

“ஏன் மறுக்கிறாய்?” என மனம் திறந்து கேட்கிறேன்.

“எனக்கு இப்போ களைப்பாக இருக்கிறது” என்கிறாள்.

- “முதல் முதலில் மணமகளைச் சந்திக்கும் மணமகன் அவ சரப்படல் ஆகாது. ஆறுதலாக, படிப்படியாகக் காதலை வளர்க்கத் தொழிற்பட வேண்டும். முளை வெடித்த விதை, மரமாவதற்குக் காலம் எடுப்பது போன்றே, காத

லும் காலம் எடுத்தே வளர்கிறது... கனிந்த காதலில் புணர்வதே இன்பம்" எனப் 'புதுமனைத் தம்பதிகளுக்கு' எனப் பெயரிட்ட புத்தகத்தில் படித்தது நினைவுக்கு வருகிறது.

ஆடிய பாம்பு அதற்கான பெட்டியினுள்ளே அடங்கிவிடுவது போல் அடங்கிவிட்டேன் நான்.

கசப்பான முதலிரவு கழிந்தது

கசப்பான முதலிரவு மீண்டும் வரலாகாது என நேர்ந்தேன் நான்.

அடுத்த இரவு புதிய முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். அன்றும் கருமம் காயேதான்!

என்று தணியும் என் தன் இதயத்தின் வேட்கை?

இதய வேட்கை தணியும் என்ற நம்பிக்கை இனி எனக்கில்லை!

என்... கண்மணிக்கு... கடும்... தொய்வு!—அஸ்மா!

இது சாதாரணமாகக் காணப்படும் மாதிரி அல்ல; வேறு விதம். அலைகடலில் சூறாவளியில் அகப்பட்ட தெப்பம் போன்று இருதயம் அவஸ்தைப்படும். சுவாசம் சூறாவளியாக வெளிக்கிளம்பும்; நெஞ்சு படபடக்கும்; திணறலும்; 'கேரல்' சத்தமும் எடுக்கும்; வேர்த்துக் கொட்டும்; இருமலும், சளியும் இருக்கும்.

இரவு வந்து விட்டால், இழுப்பு ஆரம்பமாகிவிடும். நான் நெருங்கினால், இழுப்புச் சூறாவளியாகி விடும்.

இந்த நிலையில், எமக்கு ஊடலா? இன்றேல், கூடலா? அந்த நினைவையே அடியோடு மறந்தவனாகி விட்டேன், நான்.

பிரபலமான ஒரு வைத்திய நிபுணரின் முடிவு கண்மணிக்கு 'ஸைக்கோ - சோமற்றிக் அஸ்மா' (Psychosomatic Asthma) என்பது.

அவளைக் காட்டாத வைத்தியர் இல்லை. செய்யாத வைத்தியம் இல்லை. ஆங்கில வைத்தியம், ஆயுள்வேத வைத்தியம், சித்த வைத்தியம், யூனானி வைத்தியம், ஹோமியோபதி வைத்தியம் இப்படி எத்தனை வைத்தியங்கள்! பூசை, சாந்தி, ஹேக, தொலீல், பனி, கழிப்பு, நூற் கட்டு, நேர்த்தி—இப்படி எத்தனை முயற்சிகள்!

எது செய்து என்ன? என்ன செய்து என்ன? எத்தனை தடவை செய்து என்ன?... இழுப்பு விட்டபாடே இல்லை!

தொய்வுக்குக் காரணம் எதுவாக இருப்பினும், நாம் கடுங்கவனம் எடுக்கிறோம். அவளின் ஆகாரத்தில் பத்தியம் காக்கிறோம். ஆட்டிறைச்சி, அன்னாசி, தக்காளி, யானைவாழைப்பழம், பலாப்பழம் இன்றோரன்ன பல தின்களைக் கண்மணியின் கண்ணீர் படவே விடுவதில்லை. பனி, குளிர், ஈரம், வெர்வை, தூசி, மகரந்தம், கவலை இவை கண்மணியைத் தாக்காத வண்ணம் நடவடிக்கை எடுக்கிறோம். ஒவ்வொரு இரவும் 'பெறனோல்' (Franol) மாத்திரையுடன் 'ரொனி'க்கொண்டும் கொடுக்கிறோம்.

இழுப்புக் கடுமையாக இருந்தால், எபட்ரின் (Ephedrine) மாத்திரையுடன் மெடிக்க்ஹேலர் (Medihaler) பாவிக்கவும் கொடுக்கிறோம். சில வேளை ஊசி ஏற்றுவதும் உண்டு.

எனது அம்மம்மாவுக்கும் அஸ்மா வருவதுண்டு. இழுப்பு மூன்று நாலு நாட்களுக்கு இரவு பகலாகத் தொடர்ந்து இருப்பதுண்டு. அந்த வேளைகளிற் செய்த வைத்தியத்தை - கொடுத்த மாத்திரைகளை - மருந்து வகைகளைக் கவனித்துள்ளேன். நானும் பல தடவை பணிவிடை செய்துள்ளேன். அம்மம்மாலைப் பார்த்து எடுத்த பாவம் போதா தென்று இன்று இன்றொரு அம்மம்மாவா...?

இளமை முழுவதும் ஒழுக்கமாக வாழ்ந்தும், பெரிய இடத் துப் பெண் கிடைத்தும், வாழ்வு இன்னும் கிடைக்க வில்லையே!

என் இதயம் அழுகிறது, வேதனையால் வெந்து, வெதும்பி, வெதும்பி அழுகிறது!

நான் பள்ளி மாணவனாக இருந்த காலத்தில், பரூவ வெதும்பல்கள் பலரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். காற்றுள்ள போதே தூற்றும்படி வற்புறுத்தியிருந்தார்கள். அவர்கள் விரித்த வலைகளில் விழுந்து விடாது தப்பிப் பிழைத் தேனே என இறுமாப்பு எய்துகிறேன், என்றும்.

திட்டமிட்டு, கடும் உழைப்பு வழியாக முன்னேறியவன் நான். வீட்டாரே விருந்தென்றும், சினிமாவென்றும் வில்லங்கப்படுத்திய போதும், “வீண் நேரம் போக்க முடியாது, விட்டு விடுங்கள்” என மன்றாடி, என் படிப்பறையிலே சிறை இருந்து பாடசாலைப் பாடங்களையும், உப பாடப் புத்தகங்களையும் மாத்திரமே படித்துப் படித்துப் படிப்பில் உயர்ந்தவன் நான்.

பாடசாலையில் வகுப்பறை வேலைகள் தவிர்ந்த வெளிப்புற வேலைகளில் அக்கறை எடுக்காதவன். பாடசாலையே, “கடும் உழைப்பாளி,” “நல்ல படிப்பாளி”, “ஒழுக்க சிலன்” என என்னைப் பாராட்டியது.

பரிசளிப்பு விழாவா? அதிக பரிசு பெறும் மாணவன் நான். கல்விப் போட்டிகளா? திறமைப் பரிசில்களைப் பெறுபவன் நான். அரசாங்கச் சோதனைகளா? அகில இலங்கைப் பாராட்டைப் பெறுபவன் நான்.

இன்று நான் பிரதம கணக்காளன். பணம் என்னைத்தேடி வருகிறது. கலியாணமும் என்னைத் தேடியே வந்தது.

இன்ப வெள்ளத்தில் மிதப்பேன் என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். கானல் நீரைக் காண்பேன் எனக் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. நான் நினைத்தது ஒன்று; நடந்தது இன்னொன்று.

இறைவா, நீ என்னை ஏன் சோதிக்கிறாய்? நான் யாருக்கு என்ன பாவம் செய்தேன்? நான் அறிந்து தவறு இழைக்கவில்லையே! தெரியாமல் பாவம் செய்திருப்பேனோ? உளளாது இழைக்கப்படும் பாவங்களுக்கு இறைவன் தண்டிப்பதில்லையே!

கண்மணி பிரபல சட்டத்தரணி சாம்பசிவத்தின் ஒரே மகள். பிறந்த அன்றே பெற்றவளை இழந்த துரதிஷ்டக்காரி. இதனால், தந்தையின் முழு அன்பையும், அனுதாபத்தையும் பெற்றுச் சீராகவும்-சிறப்பாகவும் வளர்க்கப்பட்டவள். பெரும் செல்வம் அவள் பெயருக்கு இருக்கிறது. 'கண்மணி இல்லம்', புது மொடல் மோட்டார் வண்டி, நெல் வயல், தொழில் நிறுவனம் - இப்படி எத்தனைக்கோ அவள் உரிமையாளர்.

'கண்மணி இல்லம்' - இந்த நகரின் அழகு மாளிகை. இரண்டு மாடிக் கட்டிடமிது. இங்கே காணப்படும் நவநாகரீக வசதிகள், அப்பப்பா! .. சுவர்க்க லோகமல்லவா இது?

சுவர்க்கத்தில் நரகம் இருக்க முடியுமா?... முடியும்! நரக வாழ்வைத் தானே நான் அனுபவிக்கின்றேன்.

தனியார் துறை அலுவலகத்தில் நான் உயர் கணக்காளன். சம்பளமோ இரண்டாயிரத்திற்கு மேல்! வீட்டில் சொகுசான வாழ்வு.

ஆனால் மனத்துள்.....

பெரும் நெருப்பு! வேகாமல் வெந்து, கருகாமல் கருகிக்
கொண்டு இருக்கிறேன்.

என்னையே தேடி விருந்து பல தடவை வருவதுண்டு. சந்தர்ப்பங்களை உபயோகிக்க உள் மனம் விடுவதில்லை. எனது காரியாலய பிறைவேற் செக்கிரெட்டறி ரேசிற்றூ பார்ட்டி என்ற பேரில் என்னைப் பல முறை அழைத்திருக்கிறாள். அவளின் உள்ளக்கிடக்கையை அறிய முடியாதவனல்ல நான். வயது முப்பத்து மூன்றாகியும் மிஸ்சாகவே காலம் கழிக்கும் ரேசிற்றூவின் அந்தரங்க வாழ்வைப் பற்றிக் கேள்விப்படாதவனா நான்? முறைகேட்டிற்கு-ஒழுக்கச்சீர் கேட்டிற்கு ஆதரவு அளிக்கக்கூடாது என அடம்பிடிப்பவன் நான். தனிமையில் ரேசிற்றூவுடன் விருந்துண்டும் வெறுமையாக வீடு திரும்பும் விசித்திரப் பிறப்பு இந்த ஒன்றாகவே இருக்கும்!

இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்து விட்டால், மாமனார் சாம்பசிவத்தார் அவற்றை நழுவி விடமாட்டார். வசதியான சந்தர்ப்பங்களுக்காக கரும் தவம் கிடப்பவர் அவர். இதற்கென்றே நுவரெலியாவில் பங்களா ஒன்று வைத்திருக்கிறார். குளிர் கண்மணிக்கு ஏற்காது எனச் சாட்டுப் போக்குச் சொல்லி விட்டு அவர் அடிக்கடி தன்னந் தனியாக நுவரெலியாவுக்குப் போவது தனியாத தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்வதற்காக. சேர்ந்து குடிப்பது - சேர்ந்து புசிப்பது - சேர்ந்து குதூகலிப்பது அங்கே சர்வ சாதாரணம். அங்கே பலர் கைபட்டு கசங்கிய மலர்கள் - பிசங்கிய மொட்டுக்கள் கணக்கில்.

எத்தனையோ பாவங்களைக் கட்டிச் சுமக்கும் பாவி சாம்பசிவத்தாரை 'உயர்ந்தவர்', 'உத்தமன்' என்றல்லவா உலகம் போற்றுகிறது!

சமய, சமூக நிறுவனங்களின் காப்பாளர் சாம்பசிவத்தார்.

மின்னுவதெல்லாம் பொன்னென ஏற்கப்படுகிறதே!
உரைத்துப்பார்த்து, உண்மை நிலையைக் காண விழை
யாதா இவ்வுலகம்?

‘உனை நீ அறி’ என்ற அறிஞன் வாக்கை வேதமாக்கி,
ஒழுக்கமும்-கட்டுப்பாடுமாக வாழ்பவன் நான். ஆடம்பர,
ஆரவார வாழ்வை வெறுக்கிறேன், மக்கள் என்னைத் தேடி
வருவதில்லை. பேரையும், புகழையும் விரும்பி நானும் ஒடு
வதில்லை.

நல்ல குடும்பம் நல்லதொரு பல்கலைக்கழகம் எனக்கருதி,
கரம்பிடித்த கண்மணியே வாழ்க்கைத் துணை என உறுதி
செய்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடாத்துகிறேன்.
என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என உணர்ந்து, கண்
மணியைக் கண்ணின் மணிபோற் கவனித்து வருகிறேன்.

என் கண்மணியின் தேவை உணர்ந்து செயல் புரிகிறேன்.
மெய் வருத்தம் பாராது, கண் துஞ்சாது, அவமதிப்பும்
நோக்காது பணிபுரிகிறேன். இரவெல்லாம் நித்திரை
விழித்து நேரத்திற்கு மருந்து, நெஞ்சு நோவுக்கு வருடல்,
அமைதிக்கு ஆறுதல் வார்த்தை - இப்படிப் பல்வழிகளில்
பரிகாரம் செய்கிறேன்.

இப்படி இன்றல்ல - நேற்றல்ல, ஒன்றல்ல - இரண்டல்ல
பத்தாண்டுகள் பணி புரிந்து விட்டேன். இந்தப் பத்தாண்
டுகள் பறந்தோடிய விதமும் நான் அறியேன்.

எமது இல்லத்தில் இன்றொரு ‘இதயம்’ உண்டு. இது இள
கிய இதயம். இல்லத்தின் ஈரத்தன்மைக்கும், இனிமைக்
கும் இதுவே காரணம்.

இதனை ‘சேவன்ற் கேள்’ எனக்குறிப்பிட்டுப் பேசப்படும்
போது என் மனம் கொதிப்படைவது உண்டு. இந்த அள்
புள்ளம்தான் டன்சினன் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த
லட்சுமி!

லட்சுமி கார் முகில் நிறத்தவள், ஆனால் கட்டழகி. லட்சுமி அலங்கார ஆடை, அணி அற்றவள், ஆனால் முக மலர்ச்சி உடையவள்.

லட்சுமியின் புன்முறுவலில் காந்தச் சக்தி உண்டு. கருவிழிகளில் கனிவுண்டு. நடையில் தனி அழகுண்டு.

லட்சுமியை நான்

நேசிக்கிறேன்!

லட்சுமியை நான் நேசிப்பது அவளின் தியாக மனப்பான்மைக்காக. லட்சுமி எனது நிழல் போல், என்னைப் பின் தொடர்ந்து, என் தேவைகளை உணர்ந்து, கேட்டறிந்து, ஆற்றி வருகிறாள். அவளுக்கு நான் கடமைப்பட்டவன்.

அவளின் வாழ்வு வளம் பெற வேண்டும் - ஒளி பெற வேண்டும் என்பது எனது அவா. அந்த ஒளி விளக்கு யார் கையில் சிக்குமோ?...அவன் பாக்கியசாலியே! அவன் கொடுத்து வைத்தவன். நானும் தானே இருக்கிறேன்

கண்மணிக்காக நான் கண்வீழித்து இரவு இரண்டு மூன்று மணிவரை தேற்றிக்கொண்டு இருக்கும் வேளையெல்லாம், தானும் நித்திரை கொள்ளாது தேவையான போது தேநீர் கொண்டு வந்து ஆறுதல் அளிப்பவள், லட்சுமி. இழுப்பால் வேர்த்துக் கொட்டும் போது கண்மணி விரும்பி அருந்துவது வெறும் தேநீர். "லட்சுமி நீயும் ஏன் முழித்திருக்கிறாய்?" என்றால் "இல்லங்க ஐயா, எனக்கு நித்திரை வராதிங்க" என மறுத்து, ஏவலுக்காக ஏங்கி நிற்பவள் லட்சுமி.

எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்கள் என்னைத் தனிமையில் லட்சுமியோடு இருக்கச் செய்தன. ஆனால், நான் தாமரை இலையும் தண்ணீரும் போல்தான் பழகுகிறேன்.

சில வேளைகளில் லட்சுமியோடு நான் சிரித்துப் பேசுவதை நெருங்கிப் பழகுவதை - அவள் எனக்குப் பணிவிடை

செய்வதைக் கண்மணி கவனித்திருக்கிறாள். கண்மணி எம்மைச் சந்தேகிப்பாளோ?

எமது திருமணத்தின் பத்தாண்டு நிறைவு. சாம்பசிவத்தார் அதனை ஒரு விழாவாகவே மாற்றிவிட்டார். லைபவம் முழுநாள் விழாவாக உருவெடுத்தது. காலையில் சாம்பசிவத்தாரின் நண்பர்கள் கூடினர். நண்பகல் போசனமும் அருந்தினர். மாலையில் மதுப் புட்டிகளை மள மள வெனக் காவி செய்தனர். ஒரே குடியும், கூத்துமாகவே இருந்தது.

என் வாழ்வு இருண்டது - ஒளி ஏற்படாதது என்பதைச் சாம்பசிவத்தார் நன்கறிவார். இருந்தும், பார்ட்டி வைத்தது, எம்மை வாழ்த்தி - மகிழ்விக்க அல்ல. மாறாக, சந்தர்ப்பத்தைப் பாவித்து, தான் சேர்ந்து குடிக்கவும் - கும் மாளம் அடிக்கவும்!

அன்று இரவு. பத்து மணி இருக்கும். என்றும் காணப்படாத விதத்தில் கண்மணிக்கு கடுமையாக தொய்வு இழுத்தது. வழமைபோல், நானும் லட்சுமிவும் பரிகாரம் செய்தோம்.

இரு தடவை ஊசி ஏற்றப்பட்டது. இழுப்பு மெல்ல மெல்ல இறங்கியது. மணி பதினென்றரை. கண்மணி சாதாரணமாகக் காணப்பட்டாள். மெதுவாக, முதுகை நிமிர்த்தி, தலையணை மேல் உடம்பைச் சாய்த்துக் கொண்டு, ஏதோ ஆழ்ந்து யோசித்தாள். சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு, எம்மை அழைத்தாள்.

“உதவி தேவைப்படுறது. கேட்கலாமா? என்னுள்.

“கேட்கலாம். என்ன செய்ய வேணும் கண்மணி?” என்றேன் நான்.

“உனக்கும் தான் லட்சுமி”

“சொல்லுங்க அம்மா” என்றாள் லட்சுமி.

“ஒரு சின்ன அலுவல் சொல்லுகிறேன் சொல்லும்வரை பொறுமையாகக் கேட்க வேணும்...”

நான் வருத்தக்காரி. வாழ்வை அனுபவிக்கக் கூடியவளா? என் பெயருக்கு நிறையச் சொத்துப் பத்துகள் உண்டு. அது கொம்புத் தேனல்லவா?

செல்வம் பயன்பட வேணும்; ஊருணி போன்று அடுத்த வர்களுக்கு உதவும் ஒன்றாக வேண்டும்.

இந்த மாதிரி நான் யோசித்திருக்கிறேன். என் சிந்தையில் ஒரு யோசனை படுகிறது.

பேரளவில் மாத்திரம் மனைவியாக நான் வாழ விரும்ப வில்லை. மனைவியாக செயற்பட முடியாதவளுக்கு இந்தப் பட்டம் ஏன்? இதுவரை சட்டத்தின்படி மாத்திரம் நான் ஒரு மனைவியாக இருந்தேன். இன்று அதிலிருந்தும் விலகிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஒன்றைக் கேட்கிறேன். தயவு செய்து மறுக்காது ஏற்றுக் கொள்ள வேணும்.

அத்தானும், லட்சுமி நீயும் இன்று தொட்டு சேர்ந்து வாழ வேணும். வாழ்வை அனுபவிக்க வேணும்.

அத்தான், இன்று முதல் லட்சுமி உங்களுக்கு மனைவி!”

“ஐயோ, அம்மா! என்ன இது?” என அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாத லட்சுமி சத்தமிட்டாள்.

“கண்மணி, என்ன அம்மா சொல்லுகிறாய்?”

“நான் நன்றாக யோசித்துத்தான் சொல்லுகிறேன். அத்தான், நீங்கள் ஒரு உத்தமர், உங்கள் வாழ்வு மலர

வேணும். மணம் வீச வேணும். லட்சுமி தன்னலமற்ற தியாகப் பிறப்பு. அவளை நான் என் சகோதரியாகவே மதிக்கிறேன். சகோதரிக்கு வாழ்வு வேணும். அவளைச் சும்மாவிடவில்லை. அவளுக்கு எனது சொத்துப் பத்துக்களை உரிமையாக்குகின்றேன்.

இனியும் இந்த வீடுகளை இழந்து காட்சியளிக்கக்கூடாது. இங்கே மகிழ்ச்சியின் ஒலி ஒலிக்க வேணும். மழலையின் ஒலி கேட்க வேணும்.

இதற்குமேல் தயவு செய்து பேச வைக்காதீர்கள்... உங்களுக்கு எனது நல்லாசிகள்!"

இதைச் சொன்ன கண்மணியின் கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர்த் துளிகள் உதிர்ந்தன. லட்சுமி அழுதாள்; நானும் அழுதேன். கண்மணி தலையாய கடமையொன்றை நிறைவேற்றிய மகிழ்ச்சியில் அழுகிறாள். நாம்...?

கண்ணீருக்குப் பின்னால் புதிய அத்தியாயம் ஒன்று காத்துக் கிடக்கிறதா?

வேல் வெளியீட்டகத்தின்

வெளியீடுகள் :

வெளி வந்தவை-

‘அறுவடை’

விலை ரூபாய்: 3-25

‘வைகறை’

விலை ரூபாய்: 3-75

வெளி வருவது-

‘தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி’

உங்கள் தேவைகளுக்கு எழுதுங்கள்.

‘அறுவடை’ நூலுக்கு இதுவரை ‘தினகரன்’, ‘ஈழநாடு’, ‘தமிழோசை’, ‘சுதந்திரன்’, ‘வீரகேசரி’ ஆகிய பத்திரிகைகள் விமர்சனம் எழுதியுள்ளன.

இந்த ஏடுகள் அனைத்திற்கும் நாம் இதயம் கனிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

‘அறுவடை’யைப் பாராட்டி, சிலர் கடிதங்கள் எழுதியுள்ளனர்.

பாராட்டுக் கடிதங்கள் எழுதி, எம்மை ஊக்குவித்து உதவிய அன்பர்களுக்கு நமது அன்பு கலந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றோம்.

இட வசதியின்மை காரணமாக, கடிதங்கள் அனைத்தையும் வாசகர்களினது கவனத்திற்குக் கொண்டு வர முடியாமலுள்ள நாம் வருந்தும் அதேவேளை, மாதிரிக்குக் கடல் கடந்து வந்த, கவிஞர் ஒருவரின் பாராட்டுக் கடிதத்தின் ஒரு பகுதியை மாத்திரம் வெளியிடுகின்றோம்.

கள்ளிக்கோட்டை,

இந்தியா,

6 - 6 - '76.

தங்கள் அறுவடை கிடைக்கப் பெற்றேன். அழகிய நூல்; நல்ல கட்டமைப்பு. அச்சம், ஓவியமும் சிறப்பாக இருக்கின்றன. தங்கள் முயற்சி சிறப்பாக அமைந்து விட்டது. பாராட்டுக்கள், இதோ!

வள்ளுவனைப் போற்றி வளமான நூலாக்கி கள்ளவழி போவாரைக் காட்டினான்-தெள்ளுதமிழ் ஆட்சிக்கு வித்தூன்றி அன்புவழி முன்னேற காட்டினான் நல்லமுதன் காண்.

—அழகஞர்

வேல் வெளியீட்டகம்,

'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி'

இந்த மந்திரத்துள் மறைந்து வாழுகிறது
ஒரு மனித மிருகம்.

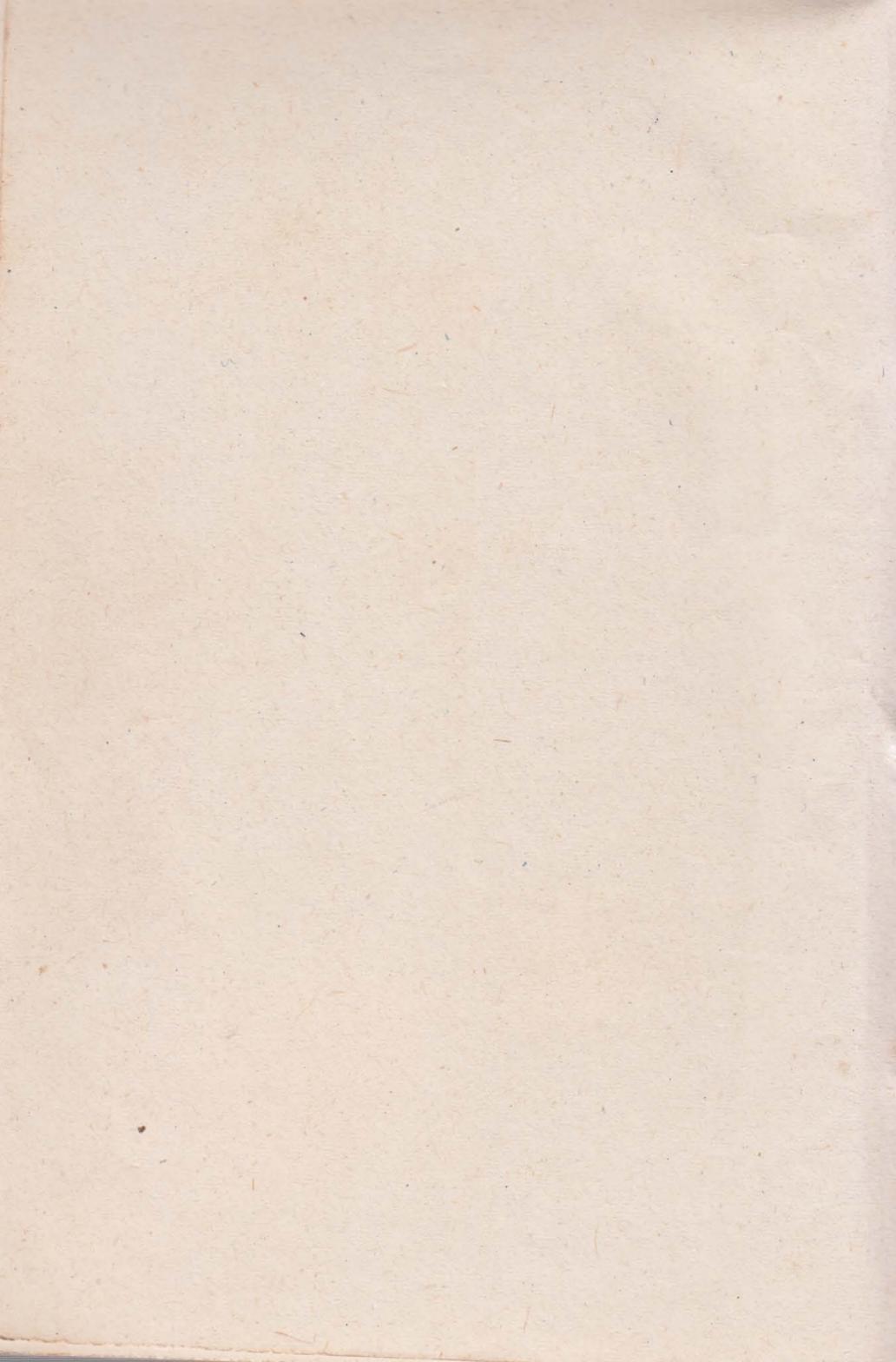
அது நெஞ்சில் துறவாது, துறந்தார் போல்
வஞ்சித்து வாழும் மிருகம்.

அதன் வலையில் விழுந்தோர் பலர்-
அதற்குப் பலியானோர் பலர்.

பொன்னகரிலே திருப்பள்ளி கொண்டுள்ள
தென்னாடுடைய சிவனுக்கே வருகிறது ஆபத்து.

ஆத்திரம் அடைகிறான் ஒரு பக்தன். 'சுவாமி'யாக்கப்
பட்ட ஆசாமியுடன் தொடுக்கிறான் போர்!

அவனது போராட்டத்தைத் தத்ரூபமாகச் சித்திரிப்பதே
தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி.

ஓவியம்: திரு. ஈஸ்வரன் செல்வராஜா

பதிப்பு: இரஞ்சனா அச்சகம், கொழும்பு-13.

வெளியுறையுடன்
விலை ரூபாய்: 25-00